

OSLO GOLFKLUBB
25 ÅR

OSLO GOLFKLUBB

25 ÅR

UTGITT I FORBINDELSE MED
KLUBBENS 25-ÅRS JURILEUM
AV EN NEDSATT REDAKSJONS-
KOMITÉ

OSLO 1 JUNI 1949

Trykt i Børre A/S, Oslo.

F O R O R D

Det har vært sagt så mange ganger før: 25 år er ikke noen lang tid. Men når det gjelder livets første 25 år har man lov til å stoppe opp — da er barndom og ungdom forbi og grunnlaget gitt for den videre ferd gjennom livet. Er det ikke godt grunnlag fra det første kvart århundre, blir resultatet neppe bedre fremover.

Styret i Oslo Golfklubb har ment det ville være riktig å stoppe opp litt ved jubileet i 1949. Derfor denne lille jubileumsbok som ber om ikke å bli tatt for høytidelig. Den skal være et lite streif fra barn- og ungdom og et lite kildekrift for våre etterkommere som slipper å lete seg frem i protokollenes ofte tåkete verden.

Oslo Golfklubb står midt oppe i en blomstrende utvikling, hvor de som var med de første årene fremdeles svinger kollen sammen med de aller yngste. Redaksjonskomitéen har funnet det riktig at få er nevnt, men ingen glemt. De er heller ikke glemt alle de som med stoff, fotos, opplysninger og hjelp på annen måte har muliggjort utgivelsen.

Redaksjonen.

W. de Geest: *The Golf Girl*.

GOLF ER GAMMEL

Kom nå ikke her, fordi om De sitter med vår kjære klubbs 25-årsberetning i hendene, og si at golf kan neppe være noe stort eldre enn den har blitt det oppe på Bogstad .. sånn vel 25 år. Selv om vi i Norge nok enes om at vi ikke har syslet med denne herlige beskjeftigelsen mer enn et kvart sekel, må vi nok bedrøve eller glede med, alt ettersom man tar det — at golf er meget, meget eldre, mange hundre år.

Antagelig skriver golf-spillet seg fra Holland, og ordet golf er avledet fra det hollandske «kolf», som betyr kølle. Vanskeligere er det ikke. Man vet at James VI av Skottland ga en forordning om innføring fra Holland av et betydelig antall golfballer og dessuten gull- og sølvsaker til premier. Og James VI ville i dag vært en mann i 350-årsalderen.

Også fra andre kilder kan vi øse vår viten om golfens opprinnelse i Holland. De gamle mestre har gitt oss bilder med motiver hentet fra golfens vidunderlige verden, og i Brügge kom det allerede i begynnelsen av det 16. århundre ut en bok, hvis original i dag finnes i British Museum. Ett av bildene viser 3 golfspillere med hver sin klubbe og ball. Spillet foregår imidlertid på en isflate hvor hullet er markert med en stake. Et annet bilde viser oss spillerne på en gressplen.

Men fra de gamle mestre kan vi grave oss lenger ned i fortiden. I Skottland var spillet allerede i 1457 så kjent at det avfødte en debatt i det skotske parlament, hvor både golf og fotball ble karakterisert som «improfitabell sportis». Begge sportsgrener var skadelige for befolkningen og ble i 1491 underkastet strenge straffebestemmelser.

Våre dagers golfspillere tør her uten videre påstå at herrene i det 15. århundre tok feil. Man føler seg neppe henfallen til straff etter en runde på Bogstad.

For nå å avslutte gravingen i fortidens golf-analer, tas med beslutningen i det skotske parlament fra år 1457. Den gjen-gis på originalspråket, så kan De kjære leser ha det så godt; liker De ikke språket, får De ta saken opp med Encyclopædia Brittanica:

Decreted and ordained that wapinshawingis be hal-den he the lordes and baronis spirituale and tempo-rale, four times in the zeir, and that the futeball and golf be utterly cryit doure, and nocht usit; and that the bovemeekis be maid at ilk parache kirk a pair of buttis, and Schuttin be usit ilk Sunday».

Det gikk 100 år før golfspillet igjen så dagens lys, og det gikk ikke bedre enn at spillet ble mer populært enn noen gang. Bystyret i Edinburgh likte det åpenbart ikke og ga i 1592 en forordning: Forbud både i og utenfor byen på hel-ligdager. Men golferne ga seg ikke, og rigorøse bestemmel-ser ble avvirket etter hvert.

«The Royal and Ancient Game of Golf» var det hyggelge, opprinnelige navnet i Skottland. Både vår venn James VI og James V var habile spillere, og den femtes datter, også en kjenning: Maria Stuart, var meget ivrig. Hun fikk høre vond-ord, for hun var sett med klubben bare noen få dager etter mordet på hennes hus-bond, Lord Darnley. Marias sønn James VI av Skottland og senere James I av England,

Den første Caddie?

var ikke av de aller ivrigste og neppe så henfallen som moren. Men hans golf-ambisjoner har sin spesielle interesse, fordi han i 1598 inngikk i den hellige ektestand med Christian IV's søster Anna i Oslo Ladegård. Formodentlig er han dermed den første golfspiller som betrer norsk jord — og vi skal aldri glemme ham. —

En mer ivrig monark finner vi i Charles I: Vi fristes til å bruke uttrykket entusiast, men skuffes når vi hører at han bryter spillet straks han på golfbanen ved Leith får seg servert nyheten om opprøret i Irland. Han skulle selvfølgelig fortsatt og endte jo i fangenskap hvor han pussig nok fikk lov til å studere «The Royal Game» og tilmed ble tillatt å spille utenfor festningsvollene. Meget liberalt av hans motstander Cromwell, og tanken ligger nær at også Cromwell må ha vært golfspiller — dog uten at denne mulighet har den minste forbindelse med at James senere endte på skafottet.

Litt flere fyrster må til for å gjøre bildet fullstendig.

James II var lidenskapelig spiller, og som Duke of York ble han i 1681 sendt av Kongen i spesiell misjon til parlamentet i Edinburgh, hvor et monument reises til minne om hans egenskaper som golfspiller. Så hopper vi helt frem til 1834 og noterer at William IV ble beskytter for St. Andrews Golfklubb som dermed forandret navn til «The Royal and Ancient Golf Club of St. Andrews» — et navn som jo stadig lever. Det er denne klubbens lover, regler og etikette som oftest er bestemmende for golfklubber verden over. — Videre skjenket Kongen en gullmedalje,

Ingen mulkt i slikt antrekk.

Golf ved North Berwick.

og i 1838 ga enkedronningen, Duchess of St. Andrews også en medalje i gull — den skulle bæres av formannen ved alle offentlige anledninger.

I 1863 ba den daværende Prince of Wales, senere Edward VII, selv om å få stille seg som klubbens beskytter, og han ble da også på «Tinget» samme høst valgt til kaptein.

Men konger, dronninger og prinser maktet tross alt ikke å gi golfspillet den virkelige bredde, og selv så sent som i slutten av forrige hundreår var golf også i Skottland og England et relativt ukjent spill. Det var ikke så rart; golfspillet fanger ikke så lett interessen bare ved synet av spillet, og den store klasseforskjellen har jo selvsagt også vært sterkt medvirkende til begrensningen. I den fine Glasgow Golf Club var det påbud om at medlemmene skulle møte i uniform, og selv om straffen for overtredelse bare var en flaske rom, så var forsmedelsen desto større. Nå iler vi med å tilføye at romprisen i Glasgow ikke på noen måte holdt mål

med Vinmonopolets priser anno 1949 — men bot er bot, selv om Glasgow Golf Club var en mer enn vanlig fornem sammenslutning.

Golf må i sin tid ha vært ansett som upassende for kvinner, for så men om de fikk lov til å svinge kollen på mange, mange år. Vi skjønner lite av det vi som ser slanke nåtidskvinner svinge redskapen med en eleganse som svært ofte overgår mannlige utøvere. Nå er de med, og nå setter de sitt preg både på banene og utviklingen. Caddiene har også bidratt til at golf har funnet frem til sin posisjon nå etter århundreskiftet. Caddien begynner i meget unge år, og godt er det, for de fleste av dem blir golfspillere selv. Fra caddienes rekker har verden senere hentet seg sine beste spillere, dem vi kaller «Professionals», som nå har sine egne organisasjoner og egne kamper hvor innsatsen foruten æren også gjelder betydelige beløp.

Etter hvert er det gått med golf som det har gått med fotball, tennis og andre fritidsbeskjeftigelser av sports- og idrettslig natur. Fra å være enkelte privilegertes glede og avveksling har golf vunnet frem til stadig større og større lag i folket. Verden over har også myndighetene fått øynene opp for golfens verdi. Her tenkes ikke bare på golfbaners nødvendighet med tanke på turister, men like meget på spillers betydning for en sunn fysisk og sportsmessig utvikling av nåtidsmennesket.

Etter hvert som spillet har utviklet en betydelig industri, har selve samfunnet tatt seg av banespørsmålet. Både i Storbritannia og i U.S.A. finnes «Public Courses» hvor hvem som helst kan fryde seg over golfspillet mot en meget rimelig avgift. Som vi norske benytter de kommunale bad, benytter New Yorkere en «Public Course» — bare byen New York har 10 av dem. Også Sverige kan vise resultater; de har en helt offentlig bane ved Tylesand utenfor Halmstad.

Her i Norge har vi 25 år bak oss, og vi spiller golf ved Sarpsborg, Bergen, Høsbjør og ved Oslo. Spillerne teller ennå i hundrer men vi ser fremover. —

Det første slaget i 1925.

DE FØRSTE FEMOGTYVE ÅRENE

Det er ingen dans på roser å skrive historie, og dansen blir ikke lettere og tornene ikke mindre når historien i grunnen ikke er historie, men samtidsberetning. For 25 år er ingen alder; man har ikke grunnlaget for å sitte stille i gyngestolen å se seg tilbake. Som 25-åring er vi midt oppe i blomstringen, nyss bestøvet, fulle av saft og kraft etter å ta fatt på veien videre fra det grunnlaget vi har. Derfor blir vår historie i 25-årsberetningen ingen tykk bok i seg selv; de av oss som allerede i dag har rent historiske interesser henvises til styreprotokollene som heldigvis er inntakt, og som takket være iherdige styremedlemmers intense arbeid med fjærpennene, inneholder de detaljer senere tiders granskere har bruk for. Vi ser heller fremover, og endel

av oss møtes til et videre og mer favnende overblikk i 1974 på 50-årsdagen.

Men selvsagt må 25-årsjubiléets festskrift inneholde endel historikk, nærmest ment som en hyldest til pionérene, til dem som i det hele tatt gjorde det mulig for oss å spille golf i Norge. Det manglet så visst ikke på pessimister i årene etter forrige verdenskrig når tanken og talen kom på golf i Norge; eller som han sa en av svartseerne om Ragnar Halle: «Hils Halle og si at det er noe anstaltmakeri han holder på med. Golf i Norge, der dere har skiene om vinteren og fjorden om sommeren». En fattig trøst kan det jo være at denne London-nordmann aldri hadde spilt golf da han sendte sin hilsen. Senere ble han idiot han også.

Det er Ragnar Halle's navn som først kommer inn når vi tenker på vår klubbs historie. Han kom tilbake fra England etter krigen 1914—18 og kjelte nokså snart for tanken om golf i eller utenfor Oslo. I kapitlet om banen har vi berørt vanskelighetene med selve anlegget og skal ikke gå nærmere inn på denne detaljen. Men for i det hele tatt å tenke på bane, var det jo nødvendig å ha med tilstrekkelig antall interesserte for derved å sikre en brukbar økonomi. Etter å ha holdt et rent forberedende møte i det amerikanske generalkonsulats kontor ved årsskiftet 1922—23, tok man for alvor opp planene om å starte en golfklubb i Oslo. Det viste seg vel neppe så stor interesse som optimistene hadde håpet, og medlemstegningen stoppet 18. juni 1923. Tenk om den ikke var blitt gjenopptatt?

Men heldigvis ble den tatt opp igjen, og Den store arbeidskomité, som den kalte seg, kunne — fremdeles uten at klubben vår var stiftet — den 7. juni 1924 godta et tilbud fra godseier Westye Egeberg om leie av ca. 150 mål innmark beliggende syd for Bogstadvannet. Mindre enn én uke etter fant den konstituerende generalforsamling sted oppe ved Bogstad. 13. juni 1924 er altså Oslo Golfklubbs stiftelsesdatum. Husk på det.

Det var H.r.advokat Arne Sunde som ledet generalforsam-

Ragnar Halle på 2nen green.

lingen, og tilstede var ca. 40 stiftere som valgte skipsreder A. F. Klaveness som formann med skipsreder Ragnar Halle som nestformann. Dessuten tellet styret ytterligere 11 medlemmer — et noe forferdelig antall. Det første styret vil forsøke å pynte på dette tallet ved å fremheve at 2 av de 11 skulle være varamenn. Gjelder ikke.

Generalforsamlingen vedtok overenskomsten med godseier Egeberg og dessuten forslag til lover, og dermed var det bare for styret å kjøre i vei. Sa vi «bare å kjøre i vei?» Jo, vi sa det — men neppe vil noen av styret være enig i uttrykket; blant annet hadde tidligere to fremstående personer forsøkt seg med golf i Norge: Daværende kronprins Gustaf Adolf ville spille golf på Hengsengen like etter hundreårsskiftet, og den første britiske minister, Sir Arthur Herberth hadde snust bortpå like etter 1905. Men nei — den gikk ikke.

Det reiser seg ikke de samme problemer for en golfklubb som for en klubb som sysler med for eksempel ski og fotball. Skiløperne har sin hoppbakke eller sin slalåmbakke og fotballspillerne har sin fotballbane, de ligger der opparbeidet. For en golfklubb krever banen atskillig økonomisk innsats, og det var klart allerede fra starten at økonomien ville kreve

atskillig av klubbens styre. Ragnar Halle, som hadde vært ildsjelen, fremholdt også titt og ofte at det var først og sist banen, banen, banen. Her måtte pengene brukes. Det var nokså mange som fikk øyenbrynene noe tettere sammen da de så hvilke midler den gamle låven krevet av klubbens temmelig slunkne kasse. Men brynene fjernet seg litt fra hverandre da formannen, skipsreder A. F. Klaveness skjenket kr. 5.000,— til innredning av den gamle, hyggelige «bygningen». I det hele tatt skal A. F. Klaveness her ha en velment og hjertelig takk for sin interesse, og administrative assistanse de første vanskelige årene. — Vi tar med at Halle ble den første formann i banekomitéen, Schou-Sørensen i handicapp- og turneringskomitéen, Hassa Horn i huskomitéen og Arne Moltzau i kommunikasjonskomitéen. Det var ikke så alminnelig med biler den gangen. — Så lenge er det i et hvert fall siden stiftelsen.

Det virker litt pussig på bakgrunn av ønsket om å få så mange medlemmer som mulig, å se forbeholdet fra den gan-

Fred Robertson holder flagget for visekonsul Norman Vorley på 9de green. Fremdeles i 1925.

J. L. Ohman og Birger Halle drar fra 17de green på Himstadjordet.

gen om at damer kunne bli medlemmer, men «som aktive kun et begrenset antall etter styrebeslutning.» Uten at vi kan nevne begrunnelsen ble det også fastslått at damene ikke hadde anledning til å spille før klokken 12 sen- og hel-
ligdager. Modige menn i styret den tiden.

Rundskriv nr. 1 til medlemmene ga beskjed om kontingen-
genten som ble satt til 250 kroner i innmeldelseavgift, kr. 100 pr. år og kr. 1.500 for livsvarige — alt sammen noe redusert for det annet kjønn, og allerede i annet rundskriv, datert 20. august 1924 utgikk beskjed om at banene var brukbare. Festekontrakten ble vedtatt 5 dager senere, og i styremøte 17. september fastsattes avgifter for gjester, mid-
lertidige medlemmer, utenbys og diplomater.

Golf ved midnatt: Finn Kaas og J. L. Ohman bærer fru Max Heyerdahl mens Nils Astrup støtter opp. Bak avdøde Claus Frimann Dahl.

Men golf skal læres, og allerede 4. desember i stiftelsesåret ansatte styret den første «professional, club-maker and greenkeeper», Mr. Fred. Robertson fra Banchory Golf Club, Aberdeenshire, Scotland. Han skulle begynne sitt virke på Bogstad ved begynnelsen av sesongen 1925 med en garantert minsteinntekt på £ 200, men han skulle selv dekke sine reiseomkostninger. I forbindelse med reiseutgiftene for Fred. Robertson er det morsomt og hyggelig å minne om at skipsreder Fred. Olsen i 1926 tilbød våre «professionals» gratis reise med sine båter. Det er for øvrig George S. Deans navn som skal nevnes når vi tenker på alle de gode «professionals» vi har hatt oppe på banen vår.

Tidligere formann, nåværende æresmedlem Johan Collett mellom engelskmannen Barnett og göteborgeren Andrew Pehrson.

Året 1925 forteller om fortsatt aktiv virksomhet av den unge klubben. En ikke helt ukjent herre, Johan Grøttumsbraaten ble knyttet fast til oss som baneformann og assisterende greenkeeper, og på den ordinære generalforsamling på Bogstad 9. mai, hvor 50 medlemmer var tilstede, var klubben og styret så fast i salen at man kunne gå til høyning av innmeldelseskontingenten: 400 kroner for mannlige aktive og kr. 200 for kvinner og kr. 1.800 i kontingent for livsvarige. Juniors ble senere på året tillatt opptatt mot en årskontingent kr. 25.

Økonomien, økonomien, økonomien Selvfølgelig var det vanskelig, men la det til evidens være fastslått at klubbånden og offervilligheten feiret enorme triumfer. Aldri ble det sendt ut oppfordring til medlemmene om støtte i den ene eller annen form, uten at anmodningene ble prompte etterkommet. Gaver (fru Hedevis Stangs herlige lysestaker til klubbhuset) og pokaler strømmet inn, og den første pokalen

Kvinnelig elite fra før krigen: Fra venstre fru Vav Bergvall, fru Kathleen Steen og fru Max Heyerdahl.

ble oppstilt av Sir Francis O. Lindley som aldri forsmøtte noen anledning til å understreke sitt vennskap med Kristiania Golf Klub, som den fremdeles het. Sir Francis O. Lindley ble i 1929 klubbens første æresmedlem på grunn av sine store fortjenester.

Vi er kommet til 1926, og den nyfødte er ikke så nyfødt lenger. Klubben står på egne, gode ben, og styret finner det riktig å ansette den første lønnede sekretær, Oscar Lütken. Birger Halle hadde fungert til da, og gikk tilbake til de vanlige aktives rekker. På generalforsamlingen nektet skipsreder A. F. Klaveness tross sterke henstillinger å fortsette som formann, men heldigvis var Ragnar Halle der, og han var villig. Heldigvis. Han fikk generaldirektør Hassa Horn ved sin sterke side.

I 1926 om våren møter vi så et navn som skulle komme til å bety så meget for golf i Norge: Gilbert Heron fra Murcar, Aberdeenshire ble ansatt som professional, en stil-

ling han har hatt hele tiden siden, bortsett fra et par år i Kjøbenhavn og under hele krigen, da tyskerne syntes det var viktigere å ha Heron innenfor murene enn ute i det fri på Bogstad.

Martin Olsen var enda en nyansettelse i 1926; han og hans hustru tok hånd om serveringen i klubbhuset under vanskelige og krevende forhold.

Ja, vi sa nok at den nyfødte stod på egne, gode ben. Egne og gode var de nok, men ikke så særs sterke, og igjen var det økonomien som presset unggutten til jorden . . . nesten. Men samholdet gjorde seg gjeldende igjen, og medlemmenes nye offervillighet bærer bud til nåværende og kommende slekter om at når det røyner på har vi alle plikter for å nyte gledene.

I styremøte 6. mai 1926 forelå «Bogstadpokalen» fra gods-eier Westye Egeberg, som derved enda en gang ga et avgjørende bevis for sin interesse for klubbens ve og vel. Dette året var for øvrig også caddiespørsmålet oppe til behandling. Det ble vedtatt bestemte regler for bruk av caddies, som ingen skulle kunne reservere fra dag til dag. Alt skulle ordnes gjennom en caddiemaster, men unntagelser ble gjort for turneringsspillere.

I juli 1926 hadde handicap- og turneringskomitéen fått fullmakt til å ta ut et lag — minst 8 mann til lagkonkurranse med Gøteborg Golfklubb. Det er første gang vi hører om samarbeid med Gøteborg Golfklubb, dette samarbeidet som har pågått hele tiden og som har gitt klubben og våre spillere så mange gleder og så rike impulser. Dessverre lyktes det ikke den gangen å stable et 8-mannslag på bena, men vi sendte da 4 mann til den individuelle konkurranse, og O. Heyerdahl nådde frem til tredjeplass og hentet seg sølv hjem.

I årsberetningen for 1926 kan styret fortelle medlemmene at økonomien har forandret seg til det bedre, og dermed settes tanken i sving med problemet om en utvidelse av banen. Det alle tenkte på var selvfølgelig en full 18 hulls bane,

*Formannen i gjenoppbyggingsdrene
J. Treider sammen med Arne Klem.*

men foreløpig ble det jo med tankene. Samme årsberetning gir for øvrig for første gang et samlet turneringsprogram. Visst hadde det vært turneringer tidligere også, men nå ble altså programmet lagt opp for sesongen i sin helhet: 9 matcher fra 16. mai til 16. september. Den gunstigere økonomiske stilling tillot også en nedsettelse av innmeldelsesavgiften, både for damer og herrer. Men denne verdifulle årsberetning for 1926 hadde også andre ting å by på, som for eksempel nyheten om «St. Hans-pokalen» som var gitt klubben gjennom skipsreder Karl Krogstad av Mr. W. E. Hamlett, Cardiff. «St. Hans-pokalen» er en praktfull vandre-pokal som det spilles om i en 72 hulls slagkonkurranse med handicap. Pokalen ble forevrig vunnet til odel og eie av Arild Wahlstrøm i 1938. Det vekker neppe forundring at det sittende styre på bakgrunn av denne års-

Olaf Heyerdahl og Gibbie Heron.

beretningen ble gjenvalgt med akklamasjon.

Tiden går, og sannelig var det på tide at damene fikk sin vandrepokal. Igjen var det Karl Krogstad som viste sin interesse. Han satte selv opp en pokal. Oslo Golfklubb, som var navnet nå etter hovedstadens navneforandring, hadde ervervet ytterligere terreng som krevet sitt av banekomitéen. Ikke mindre enn 5 hull måtte omlegges og greener måtte også forandres.

Gilbert Heron's stilling var blitt noe forandret, han hadde fått Martin Olsen som assistent, men forlot oss for å ta stilling i Kjøbenhavn. I styremøte i april 1928 meddeltes at man hadde ansatt Garvin Shand som greenkeeper, og Martin Olsen var hans assistent — det var samme år som styret leiet Fiskerodden (se nærmere her under artikkelen om banen). I 1927 gav så Oslo Shaker-pokalen til Gøteborg, som straks satte den opp som pokal for kamp mellom de to klubbene. Første gang, i 1928, vant Oslo, men Gøteborg vant den til odel og eie (1931). Så satte Gøteborg opp en Shaker-pokal, og også denne gang vant Oslo Golfklubb første år (1933) — til odel og eie i 1937. Så var det vår tur igjen, og dagens Shaker-pokal sattes opp i 1938 da Gøteborg seiret. Så møttes vi ikke til shakerdyst igjen før i 1947 — da vant Oslo. Endelig i 1948 vant Gøteborg, som nå leder med 2 seire mot 1.

Vi er kommet til februar 1929, og den 13. holdt styret møte for å forberede sesongen. Arne Moltzau hadde for en kort tid vært formann for banekomitéen, men han skulle utenlands, og Olaf Heyerdahl overtok. I protokollen fra dette styremøtet finnes for første gang en virkelig instruks for caddies, som bl. a. ble pålagt — ikke unaturlig forresten — å levere inn funne baller. De fikk 10—25 øre for hver

ball, og medlemmene hadde anledning til å kjøpe dem igjen til samme pris. Som et ytre tegn på sin verdighet fikk caddiene sorte alpeluer med klubbens merke, men først måtte de ha foreldrenes samtykke til å virke som caddies.

Siste mai 1929 berørtes spørsmålet om utvidelser for første gang i alvorlige former. Klubben disponerte 180 mål, og godseier Westye Egeberg hadde antydnet mulighetene av å leie ut ytterligere arealer til klubben. Men økonomien, økonomien, økonomien igjen den tillot ikke å slå til, men styret fikk i oppdrag å arbeide videre Den 23. august kunne tilbud fremlegges om leie av ytterligere 180 mål. Styret tenkte, tenkte, og tenkte — og det ble vinter og det ble vår og det ble sommer og 8. juli 1930 før styret fant å kunne vedta en utvidelse av banen omtrent som foreslått av banekomitéens formann, som den gang var Ólaf Heyerdahl.

Før så langt var kommet hadde styret imidlertid i møte 21. november 1929 igjen ansatt Gilbert Heron som profesjonist — og dermed var han tilbake på Bogstad «for alltid». Ennå en ting hadde skjedd før utvidelsen av banen ble vedtatt: The Royal and Ancient Golf Club of St. Andrews hadde godkjent køller med stålskaft, slik at disse trygt kunne brukes i turneringer.

Med utvidelsen og festekontrakten på ytterligere 180 mål, kan vi trygt si at en ny epoke i Oslo Golfklubbs historie invarsles. Festetiden for arealet, som opprinnelig skulle utløpe i 1943 (tenk på det) ble nå forlenget til 1979 — og det må her i årsberetningen på nåværende og kommende medlemmers vegne være tillatt å uttale håpet om at den fornyes til 2079, 3079, 4079

Avholdt medlem, avdøde Thomas Beavan med fru Max Heyerdahl.

Fra styreprotokollen datert 2. mai 1930 finner vi en litt eiendommelig bestemmelse, nemlig at det uttrykkeligen er forbudt å benytte sko med nudder eller pigger, de være seg av jern eller gummi. Antagelig skyldes dette forbudet at de den gang brukte sand-greens, som på den måten kunne bli ødelagt. 2 styremedlemmer dissenterte.

Senere i samme måned, den 24. kom et hardt slag for styret. Nå er det ikke meningen i denne 25-årsberetningen å skrive spalte opp og spalte ned om fremragende personer som har ytet tid, krefter og initiativ på Golfklubben — der-til er vi for prektige alle vi som er medlemmer, men enkelte overmennesker må vi ha lov til å dra frem. Det var Ragnar Halle som ikke hadde anledning til lenger å fungere som formann. Nå kan man sikkert si at «der Halle hat seine Pflicht getan, der Halle kan gehen», men lett var det sikkert ikke for det sittende styre å motta underretningen. Ikke bare var Ragnar Halle blant dem som visste mest om golf i landet vårt, men han hadde vært med fra første stund og med sikker hånd ledet klubben de siste årene gjennom ganske tunge økonomiske dønninger.

Men det var ikke mulig å få beveget Ragnar Halle, og hans ønske om en smule privatliv ble selvfølgelig respektert. Det ble brukseier Johan Collett som fikk oppta arven, og som også tok den opp på en måte som ytterligere styrket den unge klubbens posisjon.

Styret hadde mange ting å sysle med, blant dem den gamle låven som nå faktisk var begynt å røre på seg med litt større iver enn både styre og medlemmer brød seg om. Taket hadde ikke særlige innvendinger mot regn og snø, og den eneste fordel var at bygningen for styret var lett å gå etter i sømmene — de var jo helt åpne. Et alvorlig overslag over utbedringene, selv om disse ikke ville bli fullstendige, ga beskjed om utlegg på omkring 15.000 kroner — og da kom styrets øyenbryn tettere sammen igjen. Spørsmålet om nytt klubbhus fremtvang seg dermed av seg selv.

Poletter og golf under okkupasjonen.

Men dårlig klubbhus skal ikke gi dårlig bane, og bane-spørsmålet fikk ikke hvile fordi om klubblokalene opptok endel av styrets oppmerksomhet. I ekstraordinær generalforsamling på Bogstad fikk banen sin siste og store utvidelse — omkring 250 mål — og dermed ble det ny fart i sakene. Her hadde vi anledning til en hel 18 hulls bane, som i 1932 etter mange, lange diskusjoner og overveielser kunne tas i bruk. Det var 8 år etter at klubben var stiftet. Selv 8 år gammel var imidlertid ikke klubben å betrakte som noen velhavende ungdom, og formannen kunne på et møte meddele at en del av klubbens medlemmer elskverdigst hadde stillet seg som garantister likeoverfor klubben for et beløp på omkring 5.000 kroner pr. år i 10 år for korrekt betaling av stipulert leie.

Sammen med de nye baneutvidelser vokste 8-åringens smak for turneringer, og det var i disse årene vi fikk den nye vandrepokalen «The Canada Trophy» fra Mr. og Mrs. Palmer og hadde den første lagkonkurranse med en norsk golfklubb. Det var Borregaard Golfklubb som gjestet Bogstad. Medlemmene strømmet til, men ikke i slike meng-

Ragnar Halle.

der at økonomien med de store utvidelsene ble noe lettere. Et dystert kapittel er også kontingentinngangen; i mai 1933 sto ute 9.000 kroner i kontingent, og styret måtte på tiggerstien igjen ved å innkreve 50 % av garantikapitalen. Styret rettet en appell til medlemmene, og som så ofte ellers båten reiste seg, og formannen kunne melde allerede i juli 1933 at «den finansielle stilling er nå tilfredsstillende».

Sånn har det stadig vært i klubben vår, — så snart det fantes noen slanter i jernskapet, så var det alltid nok av oppgaver å ta fatt på. Nå var det for alvor klubbhuset, og høsttinget i november 1933 ga styret fullmakt til å gå i gang. Omkring 40.000 kroner var allerede sikret som partialobligasjoner, men å sette fart i sakene var ikke så lett, for det så ut til å være like mange meninger om hvor klubbhuset skulle ligge som det var medlemmer i klubben. Det er arkitekt Nicolai Beer som har stått for oppføringen, og byggesummen var på omkring 37.000 kroner. I 1934 ble vår alles Simen, herr Erling Simensen med frue, knyttet til Bogstad.

Styret fikk igjen en oppgave: Anlegget må ha noe flytende. Vann, vann, vann Lån måtte til — kassekredittlån — 12.000 kroner mot garanti fra 12 medlemmer. Anlegget for kunstig vanning kom på 14.400 kroner.

I 1934 satte den interesserte Sir Charles Wingfield opp pokalen for Damenenes åpne mesterskap — og nye medlemmer strømmet til. I 1936 var tallet oppe i 345 medlemmer, 13 turneringer ble avviklet, og regnskapet ga 5—6.000 kroner overskudd. Klubbhuset var tatt i bruk og så den gang ut til å gi plass nok. Alt var herlighet og glede.

Nå følger også noen lyse, lykkelige år for klubb som for

Sir Francis O. Lindley.

medlemmer, selv om det snart skulle vise seg at det som var avsatt til garderobes, kjøkkenavdeling, trenerrom etc. etc. nok var beregnet i snaueste laget. Men hovedsaken er at man trives, og det gjorde så menn både medlemmer og bane. Det strømmet til nye skarer, og styret innrømmet med rund hånd damene samme rettigheter som de mannlige medlemmer. Sannelig fikk de ikke lov til å starte før klokken 12 søndag formiddag — en tid hvor tidligere tiders styrer mente damene hadde best av å oppholde seg hjemme, beskjeftiget med husarbeid.

Som ventelig er, var 1939 det siste gode året for Oslo Golfklubb — før mai 1945. Det året var banen vår topptrimmet, og det høye medlemstall 424 gjorde det nødvendig med ennå en trener ved siden av «Gibbie» Heron; valget falt på Douglas Brasier med John Johansen som ypperlig assistent. 18 turneringer pluss en stor skandinavisk profesjonell match gikk det året over i historien. Det skandinaviske oppgjøret var en allianse-match, det vil si en double med en profesjonell og en amatør på hver side. Det falt mange uttalelser fra de gjestende profs at Bogstad-banen på det tidspunkt var den beste i Norden.

Om banens skjebne under krigens 5 lange år er kort berørt i spesialartikkelen, og vi skal ikke dvele for lenge ved dette kapitlet i vår korte historie. Allikevel representerer jo de 5 årene faktisk en femtedel av vårt liv, og vi vil gjerne i denne bok få sende en hyldest til det styre som brakte klubben såpass frelst gjennom brenningene som det gjorde. De disposisjoner som ble foretatt har vel allerede fått historiens perspektiv over seg, og alle er avgjort av den oppfatning at en samfunnsmessig innstilling kombinert med muligheten for medlemmene å drive i hvert fall en smule av sin sport, var

riktigst mulig. Styret holdt i disse årene 30 styremøter; ingen turneringer ble holdt, og med sorg i sinn og knyttede never måtte styre og de få medlemmene, som hadde sin gang oppe på Bogstad, se på at banen ble delvis helt ødelagt, dels sterkt skadet.

Men kommer tid, kommer råd og ordentlig bane igjen. Vi skal si styret var ikke sene da tyskerne vel hadde gitt seg i de vidunderlige maidagene 1945. Allerede 14. mai holdtes det første styremøte, og den 31. samme måned gikk den ordinære generalforsamling av stabelen, gjeldende årene 1942, 43 og 44. Her gikk formannen Collett etter mange års ypperlig formannsarbeid og major J. Treider avløste ham.

Det ville være galt å si at vi intet godt har å si om vår nåværende formann. Men vi har neppe lov til å si det her, han sitter jo oppe i det med armer og ben, og en vurdering midt i hans blomstring er neppe riktig. En vurdering av hans

samlete innsats kommer nok i sin tid. Det skal bare være nok å si at han har hatt et veldig arbeid som ennå ikke er avsluttet — og vi skal også nedenfor redegjøre litt for oppryddingen etter 5 års mørke.

Intensiteten oppe på banen etter frigjøringen var større enn noen gang i klubbens historie. Hemstad var jo gjort ubrukelig, og det manglet ikke på planer og forslag. Det er ikke utenkelig at leseren gjennom lesingen av denne korte historikken har fått et overflatisk inntrykk av at dette å realisere forslag og planer i forbindelse med golfbane og

golfklubbhus det betinger en viss flo i kassen. Nå som så mange ganger før gjaldt det 3 ting: Penger, penger, penger. For å gjøre en lang historie kort, og for også å få Dem til å lese endel annet av jubileumbokens verdifulle stoff, vil vi bare nevne kort at Karl Krogstad kom oss til hjelp fra Amerika. Vi har senere i boka en artikkel kallet «En verdig lillebror», hvor De kan finne detaljer om hva våre velyndere i U.S.A. har betydd for oppbyggingen av Bogstadanlegget og i det hele tatt for mulighetene av å spille golf i Norge etter krigen. Les den, den er vel verd det. Vi ville jo gjerne vise at vi satte pris på hjelpen fra U.S.A., og Oslo Golfklubb satte derfor opp en pokal som ble skjenket til «Lillebror». Allerede i 1947 kjempet medlemmene i the «Foreign Chapter» om dette trofeet.

Fra 5te green.

De utenlandske medlemmene sendte også i 1947 en ny flott pokal «International Trophy» — enda et strålende eksempel på interesse og hjertelag. Styret vårt sendte ved denne anledning en sølvtallerken til Karl Krogstad sammen med en varm hyldest for hans enestående hjelp. Krogstad ble senere innvalgt som klubbens æresmedlem sammen med de tidligere formenn Ragnar Halle og Johan Collett.

Men det rullet så menn ikke bare dollars inn i kassererens rommelige kasse. Interessen var stor blant våre egne også, og da kontingenten var blitt høynet på generalforsamlingen 29. mai 1946, var den økonomiske situasjon til en avveksling ganske lys. Med sunn økonomi har et styre i Oslo Golfklubb bare ett å gjøre: Se å få brukt pengene fortest mulig på et bedre anlegg, og styret satte i gang for hvem vet hvilken gang. Bogstadbanen går nå mot gamle høyder, og de planer som dels er gjennomført, dels foreligger, bør gi oss et ypperlig anlegg for vår kjæreste fritidsbeskjeftigelse.

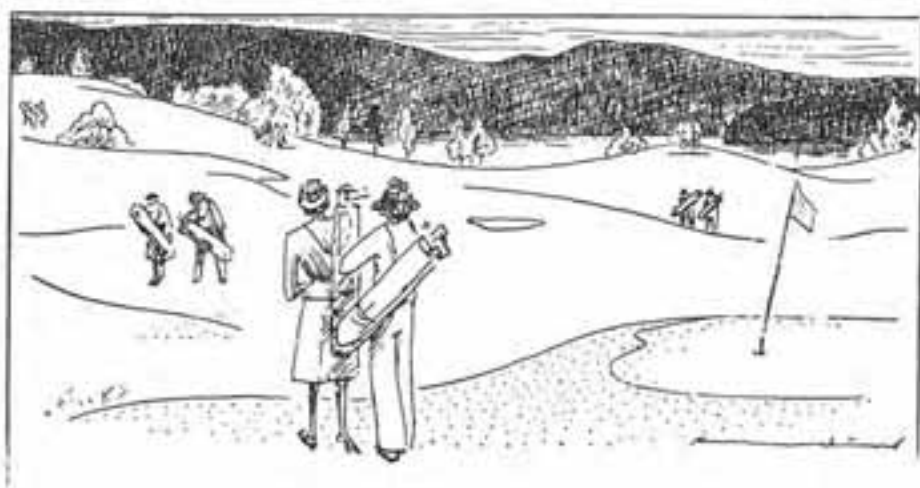
De siste årene — de etter krigen må kunne tas nokså summarisk, selv om de senere år har brakt mange ny medlemmer. Tallet er i jubileumsåret oppe i mellom 550 og 600 — stort og smått.

Styret, bane- og huskomité og ikke minst handicap- og turneringskomitéen har hatt og gjennomført mange planer, og i 1948 hadde vi inntrykk av at det ikke var det sted i eller utenfor klubbhuset hvor det ikke var liv og røre. Et imponerende initiativ ble lagt for dagen, men selv som det nå er må vi regne med at «det nyeste klubbhus» snart blir for lite, for det er ingen som helst grunn til å tro at medlemstallet har nådd sitt maksimum.

Huskomitéen har mottatt helt nytt utstyr til peisestuen fra et interessert medlem. Parkvesenet overlot i 1947 over 400 trær som ble utplantet, og formannen skaffet etter iherdige anstrengelser en gammel tyskergarasje som med endel påkostninger ga brukbare rom, først for våre arbeidsfolk og senere for Simensen og frue. Så har vi fått øvelsesbane øst for Sørkedalsveien og «Bogey-pokalen» i stedet for «The

Canada Trophy», som de aktive heltene sloss om for siste gang i 1948.

Så kom ikke å si at 25-åringen ikke er i rask vekst. Her ser De ikke en trett mediterende ungdom med femogtyve lange, lange år på baken. Her ser De en sprek unggutt, nesten mann — en kar som vet hva han vil og vet hva mer enn 500 mennesker venter av ham. Og det blir flere som stiller krav etter hvert. Måtte han innfri dem.

JUVE—HAMMARLUND:

TO HELL WITH THE MUSCLES

Vi hadde kretset på hester rundt en cattlefarm sør for San Diego og kom trette og skitne inn til middagen. Det ble til at vi la oss ned for å hvile, den milde stillehavsvinden tok i gardinene så vidt, det var fred over alt, en meksikansk gjeter satt utenfor og klimpret på banjo.

Vi lå og pratet som en gjør før en sovner, og jeg holdt på å fortelle om mitt nylige opphold nord i Minnesota da jeg var uheldig nok til å nevne det. Jeg hadde spilt golf. Forsøkt på det. Så var det plutselig slutt med mulighetene for middagssøvn; min amerikanske venn var borte i kroken et lite sekund, svingte hele bag'en over hodet og fram kom køllene, én etter én. Jeg ba ikke om det, men han trengte ingen oppfordring, og jeg ville heiler ikke gi ham noen etter at han hadde hentet køllene. Jeg ville sove, vi hadde et stort kveldsprogram, vi skulle prøve en ny hest, en svart dævel fra Albuequerque. Men da sto plutselig

det gamle mottoet fra den engelske golfklubbens inngangsportal for meg: *If golf interferes with business, drop business.*

Vi fikk ikke se den svarte hesten den kvelden, vi kjørte inn til en av Los Angeles kommunale golfbaner og leide et par bøtter med baller.

Nå, det er ikke noe større interessant, men jeg tror jeg like i forveien, altså oppe i vårt rom, hadde fått en anelse om hva som menes med golfens sjel. Min gode venn trakk inn et par matter fra verandaen og gikk i gang med hele registeret fra l'eren til putten, jeg forsøkte å fortelle mannen at meg forekom golf å være noe som ikke kunne påkalle en noenlunde armkraftig herres interesse, men hva hjalp det. *To hell with the muscles*, skrek han, og på det tidspunkt hadde han utviklet en viss teknikk med å sende ballene ut gjennom en bestemt rute i vinduet.

Etter den ettermiddagen og kvelden er det umulig å henvende meg til golfspilletts fiender, men jeg vil muligens tilhøre de mennesker som mener at golf burde gjøres tilgjengelig for større grupper av folket. Jeg hevder ikke som mange at fordi golf er en nasjonalsport i Stor-Britannia og Amerika, skal det kunne bli det i Norge og Sverige også. Vi har idretter som fullt ut tar sin mann; hverken i Amerika eller Stor-Britannia har én en organisert idrett som vi har det, et friluftsliv som trekker inn tusener av mennesker til en eller annen form for mosjon. Tenk på skisporten og skogsidretten.

Man snakker så ofte om idrettens evne til å koble av utøvernes interesser fra de daglige vansker, men jeg synes at mange av våre mest populære grener dessverre trekkes altfor sterkt inn i det offentlige liv, problemene på begge

sider sammenfiltres. Ikke slik med golf. Selve utøvelsen av slagene, studiet av posisjonene og baneforholdene, driver spilleren over i en egen verden, og jeg må tenke på et engelsk profesjonelt fotballag for noen år siden som skulle spille i Oslo. Vi var en større komité nede på Østbanen for å møte dem og forsøkte straks å lede samtalen inn på den kommende kampen, men det var fåfengt. Engelskmennene spurte om det var noen golfbane i nærheten? Naturligvis. Bogstad.

— Men vil dere ikke se på byen, vil dere ikke trene fotball?

— Nei takk, svarte de, fotball er business og alvor for oss, golfspillet gir oss avveksling og rekreasjon.

Siden har jeg sett på nært hold engelske cupfinalister før det store møtet i Wembley ligge en hel uke nede langs kanalkysten og spille golf på en av de beste banene der. Rekreasjon! Ikke en av Arsenal's fotballspillere er ubekjent med golfspillet's hemmeligheter. Unnskyld. Med noen av dem.

Jeg vet ikke om det er det angelsaksiske ved spillet som gjør at det ikke har vunnet riktig solid innpass i Mellom-Europa. Det var to ting Hitler ergret seg over at han ikke kunne erobre fra England foruten alt det andre, naturligvis, det var den angelsaksiske sans for humor og golfspillet. For

å erobre sansen for humor sendte han over til England 10 professorer som skrev bindsterke verk uten at det hjalp, siden innførte han golf som obligatorisk idrett for sjøoffiserer, uten at det hjalp det heller. Det var meningen at de skulle øves opp så de kunne spille «a moderately respectable game».

Men hvordan skal slikt kunne skje når ikke en nasjon fullstendig har annammet idéen. I England har språket fra golfbanene for lengst vandret inn i parlamentet, det er intet med-

lem av over- eller underhus som ikke har ført en proper kelle. Jeg måtte smile litt da jeg leste de engelske avisene foran de olympiske leker. Papirrasjoneringen gjorde at en ikke kunne utbre seg om forberedelsene til det store stevnet i London. Vi må sløyfe endel av alt annet stoff, skrev avisene. Men tror De at golfspaltene i det hele tatt ble rørt. Og under lekene, da vi trodde at avisene skulle gi en omfattende orientering i hva som hadde foregått på de forskjellige kamparenaer, fant vi intet, men derimot en fullstendig liste over resultatene i golfturneringene, til og med de amerikanske. De interesserer ganske sterkt i England nemlig, særlig fordi en mann som Bobby Jones har feiret så store triumfer på engelske og skotske baner.

Siden vi er blitt mer vestvendt på så mange måter kan det vel hende at golfspillet også vil få en storhetstid i Norge. Intet skulle glede meg mer. Det vil si at aktive idrettsmenn, som ikke tåler de store fysiske anstrengelsene etter at de runder de firti, kan gli over til et spill som gir dem alt hva de ellers måtte savne av mosjon, spenning og konkurranse. Ja, jeg tror også at de etter hvert ville oppdage at det å

vandre en dobbeltrunde over en 18 hulls bane gir en mosjon som langt bedre passer til de kravene en kropp litt oppe i årene fordrer. Og så er golf et spill som byr på det som ble det beste svaret på en enquete i en engelsk golfavis en gang: «It's a game I have never mastered, but always hope to».

Under krigen kom en hel rekke nordmenn i forbindelse med golfspillet både i Amerika og Stor-Britannia. Golf betydde avkopling, hvile og mosjon på samme tid. Jeg hadde trodd at de ville bevare interessen, overbefolke banene på

Bogstad. Men jeg mistenker at de ikke tør. Bakgrunnen er ikke den samme naturlige som i England eller Amerika hvor alle spiller spillet.

I Norge er golf betraktet som noe tilhørende en bestemt klasse, men slik var det med en hel del idretter en gang i tiden. Da ingeniørene ved Borregaard brakte med seg fotballspillet, trodde arbeiderne at dette er ikke noe for oss, det er en slags religion som dyrkes av de overordnede. Tennisen er kommet sånn noenlunde halvveis frem mot å være en folkesport her i landet, men golfspillet tilhører bare en liten gruppe.

Kan det gjøres noe for å rette på det?

Uten tvil. Jeg tror at om en inviterte hit en førsteklases kraft fra England eller Amerika, en Bobby Jones, og en slo litt på reklametrommen i forbindelse med besøket, ville publikum komme og siden spillerne. Og hvor er lilleputtgolfbanene her i landet? Jeg vet få ting som bidrar så sterkt til å skaffe golfspillet proselytter som de store klubbene.

lilleputtbaner. En og annen av mine golflesende venner kjenner vel Hurlingham Club i London, for å nevne en av de mange.

Norske idrettsmenn tar ikke golfspillet alvorlig. Det kommer ganske enkelt av at de ikke kjenner det. De har også så inderlig lett for å legge for stor vekt på at musklene utvikles og ikke på at spillet lærer én, at én med et inngående studium av hemmeligheten ved slaget kommer til at verden ikke vinnes med kraft og makt, men med en viss ydmyk innstilling til løsningen av problemene.

Først har vi forholdet mannen — ballen. Det kan være en tid før de to blir gode venner. Men en dag opplever en at rytme og den smule kraft som skal til arbeider sammen, og en kjenner at køllehodet suger seg inn i ballen og gjennom den, som i en slags langsom kino, og kulen farer ut i verdensrommet i en ønsket retning som en fortsettelse av køllen. Ja, da kan en ikke la være å sette opp farten med noen glade steg for å finne den hvite tingen. Hvem husker så på at en har fått seg en omgang mosjon på veien. Studiet går videre. Som et vitenskapelig studium. Slagtreningen gir kroppen en harmonisk form, langsomt og fint. Det står for meg som det begynner et sted nede i helen, fortsetter opp gjennom leggen og tar et tak i begge hoftene. Folk snakker om avslapning, men byr noe spill på en større prøve enn golf, alle muskler skal inn under en ledig kontroll som etter hvert blir ren drill. Skulle ikke vi idrettsmenn fra de såkalte harde grener ha atskillig utbytte av å få dempet ned den hensynsløse bruk av alt for mye krefter. En kan vel si med en noe vid bruk av et kjent ord, at ikke i noen idrett behøver

en stor sterk kar bruke så få krefter på å oppnå så mye som nettopp i golf.

Vi blir litt hyggeligere av oss også med årene. Jeg misunner golfspillerne den selskapelige tonen under vandringen rundt banen. Der virker det saklige ved spillet som et aldri bristende fundament. Det blir tid til å snakke sammen, diskutere variasjoner og muligheter, og jeg går ut fra at golf har utviklet sine egne filosofiske læresetninger som hører til innenfor spilllets frimureri. Er det en uriktig observasjon av meg når jeg synes å merke at golfspillere som regel har nervesystemet i en smittende ro?

Det er nesten blitt litt banalt å si slikt, men jeg våger påstanden at meget ville se annerledes ut i denne grå verden dersom de menn som skal styre den tok et parti golf før de bega seg til viktige forhandlinger. Om engelskmennene er sagt at de store slag de har kjempet er egentlig blitt vunnet på skolenes lekeplasser, at det er ånden fra dem som går igjen hos feltherrene.

I England morer man seg med å påstå at det er golfspillet skyld at pensjonsalderen ligger så høyt. Skal vi ikke være glade for at vi har den aldrende ungdom. I stedet

opplever vi at det til og med har vært fremsatt vake forslag om å gjøre golfbanen til kirkegård!!

La meg legge til at i Amerika er det først og fremst ungdommen som er grepet av den virkelige sterke golfinteressen. Vi må også begynne med de aller yngste. Send ut noen disipler. Og ta ikke med hele registeret av køler. Bare et par.

TIL EN GAMMEL LÅVE

Langt inne på et jorde i en liten bjerkelund lå en gammel låve idyllisk i bakken ned mot Bogstadvannet. En smal kronglete vei førte dit fra hovedveien. Den er godt kjent den velen, selv om den nå ligger mer eller mindre ubrukt, for fem ganger i løpet av en golfrunde setter den Oslo-golfernes konsentrasjon på prøve. — Gamle Martin har spadd opp det siste stykket av den ved siden av 14. green. Der lurte vel en bunker eller et stykke utspekulert rough i dens sted.

Nå er låven brent ned. En eller annen, som ikke unte noen hverken golfen eller den lille biten bane som fantes under krigen, satte fyr på den en sommerkveld, og maskiner og tilbehør strøk med. Låven var nemlig gått over til redskapsskur.

Parkeringsplassen kan man ennå se spor av, og så må man da tenke seg den gamle, brede, røde låven slik Henrik Backer har tegnet den, trygg og god i bakken, med inngang fra låvebroen til overetasjen, der en slags svalgang gikk rundt huset til venstre. På den svalgangen var det aldri et menneske; men på verandaen under holdt man til etter endt

runde, tok en drink og betraktet de tørste sjeler som strevet seg oppover mot den sandkaken som den gang var 9. og siste green. Der kunne man også, helst mot kveld, når blået knitret i den svære peisen i stuen innenfor, nyte den faste kvartett, Alf B. Bryn, Arne Moltzau, George Deans og Ohman. Deres spesialitet var amerikansk musikk, og repertoaret spente fra negro spirituals til de skumleste revyviser. Peisestuen var rent romantisk. Den var satt i stand under Alf B. Bryns kyndige ledelse, og var et sjarmerende rom med mørkebrune tresøyler til understøttelse av det unektelig nokså gebrekkelige tak. På langveggen tvers overfor den hvitkalkete peis var det en fast benk med et digert langbord foran, og ellers hadde Bryn konstruert noen lenestoler som vel var forløperne for senere tiders sliding chairs.

Ønsket man noe å spise, var Martins kone der med standardservering, smørbrød av kjempestore hjemmebakke brød med ditto rull på. Hun og en rekke døtre rumsterte i kjøkkenet ved siden av peisestuen. Hun kunne godt risikere å få en villfarende golfball opp i matfatene hvis hun hadde åpen kjøkkendør.

En bratt trapp førte opp til en slags vestibyle som gikk tvers igjennom huset. Der var plass til plakater og oppslag, og på begge sider lå garderobene for damer og herrer, meget primitive rom med skaper og speil, men uten dusj eller noen form for komfort. Allikevel trivdes vi der, og det var en sorg da vi vokste fra huset. Det var ingen utvidelsesmuligheter, og dessuten kunne hele stasen falle ned i hodet på oss når som helst.

Men som du var, liten, trang og mørk og med det falleferdige taket. Vi glemmer deg ikke, du gamle låve. Riktignok har vi fått klubbhus med nyere linjer og større dimensjoner, og riktignok er du ute av øyet. Men kanskje var det like godt at ditt liv her på jorden fikk en så brå slutt som det fikk, for i sinnet er du, gamle låve — for det du var i Oslo Golfklubbs første år. — — —

«Dødens dal».

EN VERDIG LILLEBROR

Borte i New York har de en klubb som heter *Oslo Golfklubb*, Foreign Chapter, og på toppen av brevarket finner De foruten navnet, også adressen som er Room 2200—21 West Street, New York 6, N.Y. Dessuten finner De navnet på følgende herrer: E. J. Barber, President, Lester S. Sparrell, Vice-President, Lloyd H. Dalzell, Sec'ty-Treas, og til slutt Advisory Committee: Karl Krogstad, E. J. Barber, Andrew Baxter, Charles Thavenot og T. T. Scudder.

Utviklingen som har ført til start av denne klubben og dermed også til det imponerende brevarket er en kjede av lystelige hendelser for Oslo Golfklubbs styre og dermed for alle de over 500 medlemmene. Nå skal De bare høre:

Allerede på generalforsamlingen i mai 1945, like etter at tyskerne hadde vendt Bogstad støvlehælene sine, snakket noen frempå om at skipsreder Karl Krogstad og endel av hans amerikanske venner hadde ytret ønske om å støtte klubben vår økonomisk. De innså fullt ut de vanskeligheter vi hadde og ville få, og ville på en gjennomført hyggelig måte hjelpe oss til å skaffe maskiner, materiell og økonomiske muligheter til å få satt banen i stand igjen etter herjingene.

Gjennom skipsreder Leif Hægh trådte styret allerede i juli 1945 i direkte forbindelse med skipsreder Karl Krogstad — han som senere ble vår klubbs æresmedlem. Neppe

vil noen av det daværende styre glemme den enestående velvilje vi ble møtt med. Karl Krogstad og endel av hans venner gikk straks i gang, og fremfor alt var det jo meningen å skaffe oss ting som ikke kunne fåes for gull her i Norge rent bortsett fra at vi ikke hadde gullet. Det var ikke grenser; vi fikk materiell, tractor, fairwayklippere, greenklippere, motoriserte- og håndklippere. Kort sagt, intet jordisk ønske med hensyn til golf ble våre amerikanske venner fremmed. Da det engelske plenfrø vi fikk i 1946 viste dårlig spireevne, satte vi oss i forbindelse med skipsreder Karl Krogstad. Plenfrø skal bli: Visst kom det amerikansk frø, og det frø med en sjelden spireevne. Green nr. 8 prøvesåddes, og etter en uke så den ut som et nydelig grønt teppe. Etter en måned ble den klippet, og etter halvannen spilte vi på den. En begeistrings-rapport ble sendt til U.S.A. med ønsket om å få frø til alle greener. Frø skal bli, og frø ble det til alle sammen.

Det var Krogstad og en del av hans venner som ledet finansieringen, og de gjorde det på den måten at alle som ville deltok med \$ 250 hver. Stadig hørte styret i Oslo om nye venner i Amerika som ville være med, og det er vel unødvendig å fremheve den trygghetsfølelse klubbens administrasjon gledet seg over. Oppmuntringen fra Amerika ble ikke forringet ved at våre egne medlemmer også viste en utrolig velvilje.

For i hvert fall på én måte å få uttrykt vår takknemlighet overfor våre amerikanske venner, fikk styret generalforsamlingens fullmakt til å utnevne alle bidragsytene til livsvarige medlemmer av Oslo Golfklubb. Og dermed har de alle de samme selvfølgelig rettigheter som våre aktive spillere — og velkommen skal de være hver og en av dem straks de setter foten på norsk jord. Måtte de bare komme i store skarer, så de selv kunne se hva de har vært med på å bygge opp.

I 1947, den 7. oktober hadde disse nye livsvarige en

turnering på Blind Brook, Port Chester, New York — en bane som nå er den senere stiftede Oslo Golfklubb, New York's hjemmebane. Her spilte de livsvarige om en vandrepokal som Oslo-klubben hadde satt opp, og første aksje fikk John D. Reilly. For å knytte disse våre utenlandske medlemmer bedre sammen arrangertes middag etterpå, og her, den 7/10 1947, kom tanken om å danne en egen klubb — en datterklubb eller en stor «Lillebror». 2. mars året etter, i 1948, ble tanken virkelighet, og Karl Krogstad ledet innbydermøtet.

Det ble truffet følgende beslutninger:

1. Ledelsen av klubben overlates til yngre medlemmer, interessert i klubbens fremtid og som vil fremme klubbens formål, nemlig fra tid til annen å arrangere møter av sportsmenn, som er spirituelt og finansielt interessert i fortsatt velferd for Norge.
2. Klubbens medlemstall skal økes til 50, som blir maksimum.
3. Medlemmer bosatt i U.S.A. skal i tillegg til engangskontingenten betale en årskontingent som for 1948 ble satt til \$ 25.
4. Alle medlemmer av moderklubben blir automatisk medlemmer av den utenlandske avdeling. Medlemmer av moderklubben, bosatt i U.S.A. vil bli ilagt en årskontingent som fastsettes av styret.
5. Nye medlemmer blir bare opptatt etter invitasjon. Styret fungerer som innstillings- og opptakelseskomité.
6. Ved turneringer begrenses antall gjester til én gjest pr. medlem. Turneringskontingent settes til \$ 10 pr. deltaker for turneringene i 1948.
7. Det vil suksessivt bli etablert et fond, hvis midler blir å anvende til fordel for moderklubben og etter samråd med denne til ting som er nødvendige for spillet og baneanlegget og som ikke kan skaffes i Norge.

•

Da klubben vel var et faktum, gikk styret raskt over til aktiv virksomhet. Her i Norge ble vi tross gjentatte henstillinger til de bevilgende myndigheter nektet valuta til baller. Uten baller, ingen golf — og det hele så ikke så bra ut. Men «Lillebror» forsto vanskelighetene og sendte oss som gave 300 dusin jada, trehundre dusin som så ble overlatt medlemmene i Oslo. Foruten gleden av å kunne skaffe medlemmene baller fikk styret også ca. 34.000 blanke kroner i kassen — og økonomien var bedre trygget enn noen gang.

Fra «Lillebror» har vi dessuten fått en kjempepokal som er evig vandrende. Turneringen spilles en gang årlig som slagkonkurranse med handicap over 72 hull, og første kamp gikk i september 1948 med Henning Astrup som vinner. Han vant over Arild Wahlstrøm etter omkamp om 18 hull.

Medlemstallet i Oslo Golfklubb, Foreign Chapter, nærmer seg nå det fastsatte maksimum, 50 — og vi har med hele medlemsfortegnelsen under eget avsnitt i slutten av denne 25-års boka. Hensikten med denne artikkelen er å uttrykke en beskjeden, men hjertelig takk for den fantastiske hjelpsomhet vi har møtt til enhver tid fra mai 1945 hos alle våre amerikanske venner. Tilbake står bare ennå en gang å understreke ønsket om at vi gjerne vil «slåss» med dem også, nemlig oftest mulig oppe på Bogstad.

Velkommen til Bogstad hver og en av medlemmene i Oslo Golfklubb, Foreign Chapter.

Sjelen i «Lillebror», Karl Krogstad døde dessverre i mars 1949 i New York. Hans navn lever videre i Oslo Golfklubb.

PLAY THE GAME LIKE A GENTLEMAN

En 25-års bok om Oslo Golfklubb er ikke komplett hvis vi ikke har med grunnlaget for hele vårt virke, nemlig de 10 korte reglene som stammer fra «The Royal and Ancient Golf Club of St. Andrews», det er 10 regler som gir en gentleman's golf etikette, «lover» som hver og en av verdens golf-spillere må se det som en rett og plikt å leve opp til. De er så klare i sin oppbygging at konsentratet kan ansees uttrykt i overskriften vår. «Play the game like a gentleman».

1. Ingen må bevege seg, snakke eller stå like ved eller like bak ballen eller hullet når en spiller skal slå — og slår.
2. Den spiller som har «the honour» skal få spille før motspilleren «teer» sin ball.
3. Ingen spiller må spille før de forangående spillere er utenfor rekkevidde, «out of range».
4. Når resultatet av hullet er avgjort, skal spillerne øyeblikkelig forlate «greenen».
5. Spillere, som leter etter mistet ball, skal la andre matcher passere. De skal signalisere passasje og må ikke fortsette sitt spill før annen match's spillere har passert og er utenfor rekkevidde.

6. All oppslått eller flyttet gresstorv skal spilleren selv straks bringe og presse på plass.
7. I bunkeren skal spilleren omhyggelig fylle igjen alle hull etter seg.
8. Spilleren er ansvarlig for at caddien ikke skader hullene ved å stå for nær ved på bløt grunn eller skader underlaget når flaggstangen flyttes.
9. Pådrar en spiller seg straffeslag, skal han tilkjennegi dette for motspilleren hurtigst.
10. Spillet skal skje uten unødige forsinkelser.

Disse selvfølgelig 10 budene fra St. Andrews trenger ingen kommentarer. Men det er vel neppe unaturlig å fremholde som et ganske alvorlig brudd på spillets edle regler at mange venter for lenge med å innby bakenfor kommende spillere til å passere når de selv er opptatt med å lete etter mistet ball. Viktig er også punkt 3, fordi det er en kjent sak at golfballer har ført med seg ganske stygge ulykker: Slå aldri et slag før alle andre spillere er «out of range».

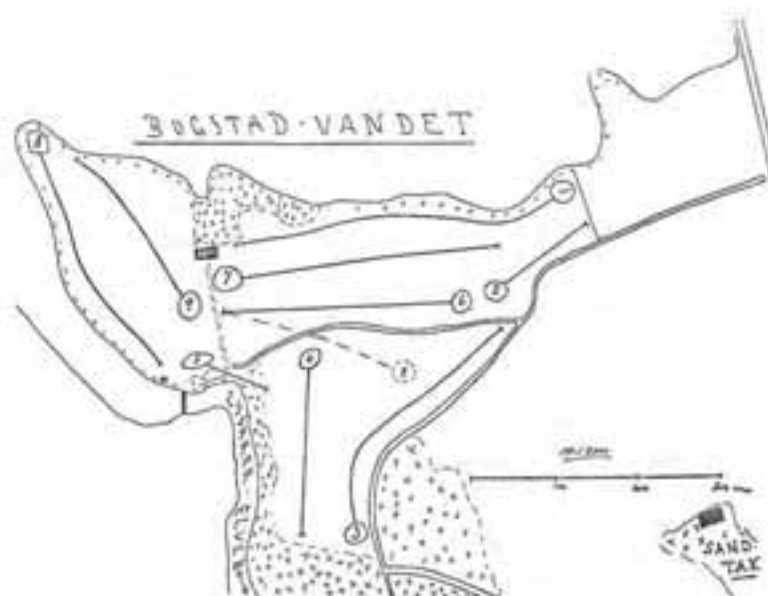
Det skader heller ikke å ta med noen linjer om fortrinsrett på banen. Vi synder nok endel mot dette oppe på Bogstad, og kan 25-års boka bidra til mindre synd i de neste 25 — så har den også innenfor dette felt en misjon.

Matcher som består av: 1) Single (2 spillere), 2) Three-some (2 spillere på en ball mot tredje spiller) og 3) Four-some (2 spillere mot 2, hver side på 1 ball) har fortrinsrett og skal gis anledning til å passere en hvilken som helst match på banen. En spiller har ingen rett (standing) og skal alltid gi plass. Enhver match som spilles over hel runde (18 hull) har fortrinsrett foran matcher som bare går over en del av runden. Greier ikke en match å holde sin plass på banen og taper med en ett hulls avstand på foran gående spillere, skal bakenfor kommende match gis anledning til forbi-passering ved signal.

Og så har vi i redaksjonen bare en bønn i anledningen: Les denne artikkelen en gang til og nøyaktig. Takk for elskverdigheten.

Nr.	Match	Home	Score	SSS	Opponent	Nr.	Match	Home	Score	SSS	Opponent
1	355	335	310		4	10	425	425	365		4
2	360	360	315		4	11	180	180	155		3
3	350	315	285		4	12	425	425	365		5
4	345	330	285		4	13	120	120	120		3
5	300	300	285		4	14	350	335	305		4
6	455	445	410		5	15	340	340	310		4
7	155	155	120		3	16	340	340	290		4
8	325	325	290		4	17	150	155	120		3
9	280	280	260		4	18	510	510	490		5
10	2905	2845	2550		36	19	2840	2810	2540		35
						20	2905	2845	2550		36
						Total		5745	5655	5090	71

Ragnar Halle's første skisse til golfbane på Bogstad.

ÅSTEDET FOR VÅRE GJERNINGER: BOGSTAD-BANEN

Med redaksjonens foreliggende sans for rent historiske fakta må grunnlaget for golf i Norge og senere til banen vår på Bogstad i sannhetens interesse føres helt tilbake til 1907, den gangen da mange av våre medlemmer var «a glimpse in his father's eye». Hvordan nå dette enkle faktum måtte forholde seg er det i hvert fall en kjennsgjerning at den gang var golf «a glimpse in Ragnar Halle's eye». For like etter ut på høsten samme år tok han for første gang i en golfkølle i Aberdeen. Det gikk ikke ham bedre enn oss andre, det vet

16de green idag.

vi — han ble grepet med hud og hår, og det vil forundre mange å høre at han kunne styre seg helt til begynnelsen av forrige verdenskrig før han for alvor gikk inn for spillet. Han fant banen Woodcote Park ved Epsom og var solgt.

Men i årboka vår har vi det travelt, og vi har dessverre ikke tid til å dvele ved Ragnar Halle's mange oppgjør der, for øvrig i selskap med sin bror Birger, h.r.advokat Jens Fredriksen, legasjonssekretær R. M. Peterson, marinekaptein Cato Rachlew, Hans Arneberg, Per Bang, L. Robsahm, Erik Wang, Hysing-Olsen, T. P. Heiberg og andre. Det var dager da disse karene fant tid til hele tre 18 hulls matcher og ennå fikk med seg et sett tennis eller to.

Etter hjemkomsten i 1921 meldte spørsmålet seg naturlig: De spiller golf i Danmark og Sverige, hvorfor ikke i Norge?

Bogstad gård med Nordmarka bak.

Alvorlige planer måtte stilles i bero grunnet andre gjøremål, men det varte ikke lenge før Ragnar Halle sammen med sin partner R. M. Peterson fant frem til et jorde ved Nordre Huseby som tilhørte staten og som til nød kunne utnyttes som en bane med 3 tre-hull. De fikk med seg T. P. Heiberg, Arild Nyquist og Ole R. Thoresen, men ikke så meget hendte før de gjennom konsul Haakon Dahl fikk beskjed om at den amerikanske generalkonsul Snyder ønsket å treffe dem. Snyder savnet golfen sin sterkt og hadde en dag sett to-tre fyrer med golfbags oppe ved Majorstuen. Og nå kom det fart i sakene, for Snyder ville straks ha sammenkalt et møte for å finne eventuelle golf-interesserte. Den lille «banen» oppe ved Nordre Huseby led av alle mulige mangler og fortjente vel neppe betegnelsen golfbane. Ikke

hadde den teesteder, ikke bunkere og ikke greener — og verst av alt, den hadde ikke noe pass eller stell. Men en hvilken som helst bane er bedre enn ingen bane, når man først er grepet av golf.

Det var jo banespørsmålet som dermed først måtte løses, og endel fra møtet i det amerikanske generalkonsulats kontor dro på befaringer, fra Drammenselven til Eløen ved Larkollen, fra Vestre Bærum til Maridalen. Så langt som til Drammenselven og Eløen dro de for om mulig å finne frem til en «Seaside-link» som jo alltid foretrekkes for en «Inland-course». Men ikke noe areal fant de som kunne passe til link.

De stedene som høvet best var 200 mål like til venstre for Sørkedalsveien litt nord for nåværende Røa skole, samt det areal som nå heter Øvrevoll. Prosjektene strandet, fordi begge muligheter krevde kjøp og store beløp før banearbeidene kunne påbegynnes. Man ønsket imidlertid nå å få arbeidet inn i fastere former, og den 8. mai 1923 nedsattes 13 herrer i det de kalte Den Store Arbeidskomité. Vi kan vel være enige i at den fortjente navnet. Allerede 23. mai avga «Den Store» en arbeidsrapport som viste at den hadde samlet seg mest om eiendommen ved Røa. De 13, altså «Den Store» holdt sammen og ble 14. juni samme år valgt til «bestyrelse» for Golfklubben, samtidig som den ble foreslått som første, fremdeles «bestyrelse» for den konstituerende generalforsamling.

Det gikk tungt, og på møte 14. juni 1923 ble besluttet å avslutte den betingelsesfri inntegning av medlemmer mandag 18. juni 1923 klokken 9 formiddag. Og så gikk høsten og vinteren

Men dårlig kjente mann Halle, hvis man trodde slik gikk det da heller ikke, for Halle traff amerikaneren R. L. B. Roessle, som var en av de mest interesserte. Han spurte om noen hadde festet seg ved et areal oppe ved Bogstad, hvor Roessle hadde vært på ski søndagen før. Og nå nærmer vi oss, for Halle tok selv skiene fatt på befaring over

Vi driver fra «Odden».

området, han kikket på låven med tilliggende herligheter. Men godseier Egeberg var ikke interessert.

Som så mange ganger ellers måtte krokveiene til, og de gikk over Oscar Lütken til godseierens forpakter Friedrichsen og tilbake til godseier Egeberg. Dermed ble det golfbane ved Bogstadvannet.

Gresset grodde ikke, kanskje på Bogstad, men ikke under Den Store Arbeidskomités føtter. Samme dag, joda samme dag besluttet «Den Store» å innkalle konstituerende generalforsamling til 13. juni kl. 18 i eller utenfor den gamle låve til dannelse av Kristiania Golf Klub.

For å samle medlemmer her i Oslo, hvor få hadde noen erfaring i golf, var det av avgjørende betydning å få en slags bane i sving fortest mulig. De fleste spurte naturlig nok: Når kan vi begynne å spille?

Generalkonsul Snyder kom igjen inn i bildet, han intro-

deserte J. L. Ohman fra Trondheim, som hadde erfaring fra golf i U.S.A., for øvrig fra et nokså tørt strøk hvor de brukte små sandgreener med oljebehandling. De kunne gjøres brukelige nokså kvikt, og det startet de med på Bogstad hvor de benyttet store dørmatter som «teeing-grounds». Ragnar Halle stakk ut planene for den første 9-hulls bane, men måtte like etter dra utenlands igjen, og det tør vel være at forbauselsen hans var stor, da han samme dag han kom hjem til Norge igjen under et besøk på Bogstad, la merke til en rund brun «værterkake» på toppen der green nr. 2 skulle vært. Det var sand-green nr. 2. Han hadde tenkt seg den lagt ned i terrenget og litt ujevn av omfang, men nå lå den som toppen av et pansertårn på Rauø. Men det gikk å spille allikevel.

Det er utrolig hva et slikt jorde inneholder av stein, og det er ennå utroligere hvilken evne telen har til å få den frem i dagens lys. Og golfballen finner hva det menneskelige øye ikke ser. Men speidere ser godt, og en praktfull

hjelp fikk klubben det året ved velvillig assistanse av speidergutter, som mot god betaling i brus og kaker gikk mann-gard etter stein.

Den 20. august 1924 utgikk fra styret en melding. Rundskrivelse nr. 2 at «anleggsarbeidet er nå så langt fremskredet at man håper banen og klubbhuset i løpet av høsten vil være i sånn stand at klubben kan åpnes. — Allerede nå er det imidlertid anledning til å spille for medlemmer». Dermed var banen et faktum; festekontrakten omfattet Maurhaugen, Fossum-ekeren og Bjerkeodden, samt Bjerkoddlåven. 9 hull med «sand-green» var i orden, men bunkere og teesteder var ikke anlagt, de kom etter hvert som økonomien tillot.

Den 18. april 1928 leiet styret et tilleggsareal, ca. 30 mål — Fiskerodden, for en leie av 500 kroner årlig, samt gratis medlemskap for godseier Egeberg med frue, som også skulle ha rett til å ta med gjester fra Bogstad uten avgift. Oslo Golfklubb disponerte nå hele området mellom Bogstadvannet og veien fra Sørkedalsveien over banen forbi «Skoghullet», og samtidig med at dette nye området ble opparbeidet, ble det anlagt 3 gressgreener. Meningen var å gå helt over til gressgreens, hvis forsøket tross de uheldige jordforhold falt heldig ut. Det varte da heller ikke lenge før siste «sand-green» gikk heden.

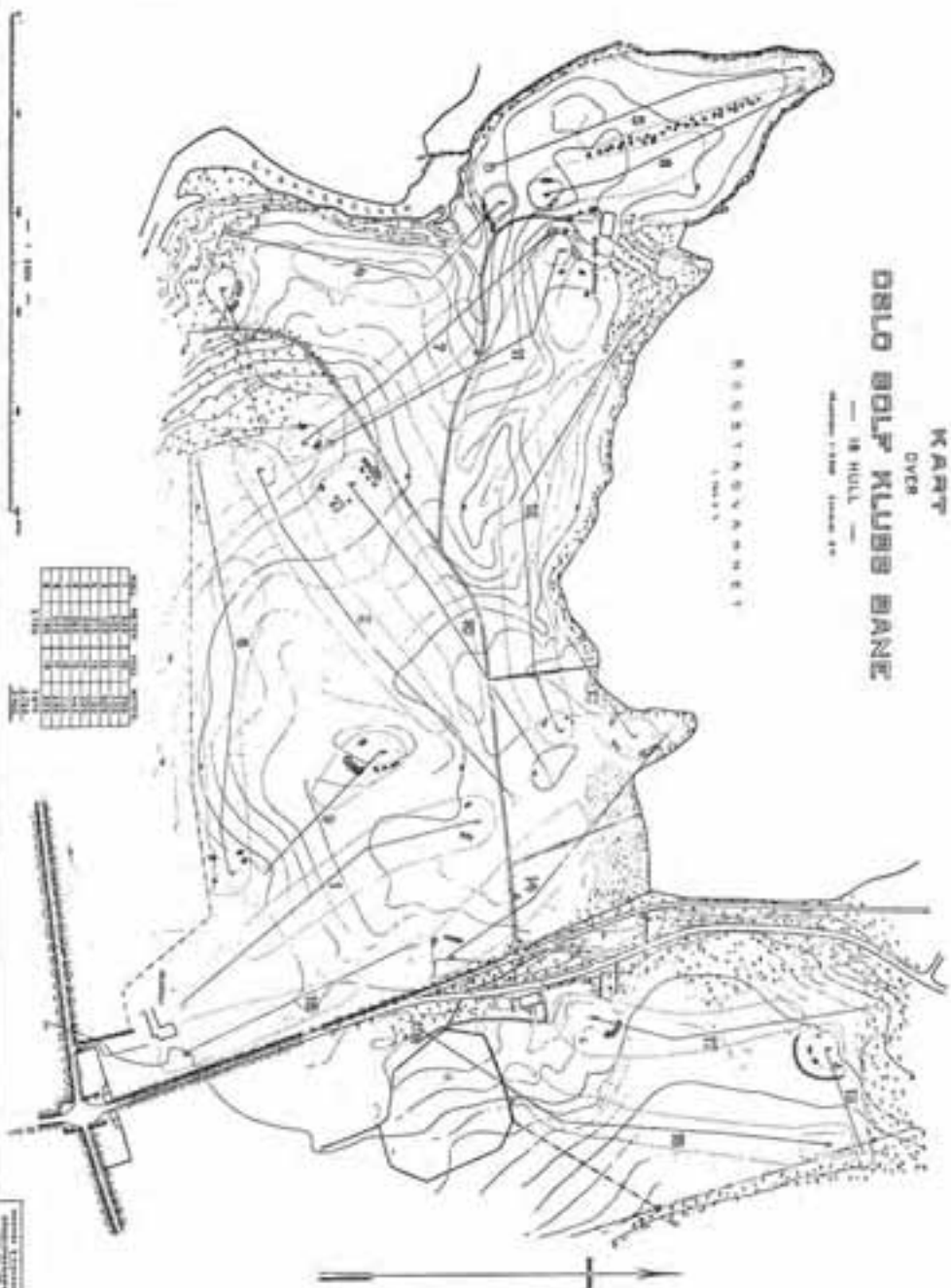
Generalforsamlingen 25. mai 1929 førte atskillige nye navn inn i styret, og den nye banekomitéen drøftet mulighetene for å utvide banen til 18 hull. Når ordet banekomitéen faller oss i pennen, faller navnet Olaf Heyerdahl like lett. De fleste av oss tenker kanskje først og fremst på ham som den aktive spiller — og ikke unaturlig, for han har 11 klubbmesterskap og har vært førstemann og selvskreven lagkaptein i en rekke oppgjør.

Men vi har andre ting å fare med om Olaf Heyerdahl. Hans arbeid i banekomitéen fra 1928 til 1940 er av minst like stor verdi for Oslo Golfklubb. Det er i denne perioden banen vår har hatt sin mest rivende utvikling, og når utenlandske storkarer har uttalt sin begeistring for Bogstad, og når vi

KARAT
OVER
DABLO GOLF CLUBS BANE

— 10 HULL —

100
90
80
70
60
50
40
30
20
10
0

Sånn var banen umiddelbart før 1940.

selv kan kose oss i den grad vi gjør der oppe — så takker vi Olaf Heyerdahl i en ganske utpreget grad for det. Men økonomien var ikke av de aller sterkeste, og utvidelsesplanenes realisasjon ble utsatt inntil videre.

Først i 1932 tok det fart igjen, da kunne klubben leie hele området mellom Sandtaket og den gamle banen, likeså endel av Himstadjordet — og arbeidet med utvidelse til 18 hulls bane tok til med en gang. Samtidig gikk man i gang med vannings-anlegget, for erfaringen hadde for lenge siden tilsagt at uten kunstig vanning i tørre perioder kunne Bogstad aldri bli en virkelig førsteklases bane.

Under banens historie hører også at den gamle låven gjorde tjeneste som klubbhus og ble fikset opp innenfor det muliges ramme fra tid til annen. Men med utvidelsen til 18 hull var den gamle låves storhetstid til ende, for like etter — i 1935 så det nye klubbhuset dagens lys, og rekkefølgen av hullene måtte endres. Dermed fikk Bogstadbanen stort sett det ut-

Klubbhuset i jubileumsåret.

seende klubben kunne by medlemmene inntil krigen kom i 1940. Dermed kommer også 5 nokså dystre år i banens og klubbens historie, og det er neppe ønskelig eller nødvendig å spandere så altfor mange linjene på anleggets triste skjebne.

Allerede i krigens første år, i 1940, avga klubben endel av bane-området til Oslo kommune for nyttevekst-dyrking. Året etter tok tyskerne Himstadjordet. Heldigvis kunne litt av banen fremdeles benyttes, men de smale fairwayene og det høye potetgraset skulle så visst ikke lette spillet. Aldri har så få mistet så mange baller og lett så iherdig etter dem som i disse årene. Kommunen var for øvrig også ute etter restene, men styret motsatte seg på det bestemteste. Hell i uhell var det jo at tyskerne brukte banen til ekserseplass og dermed var hjertelig uinteressert i ytterligere oppdyrking. Så det ble hele tiden, om enn sterkt redusert, mulighet for golf i Oslo.

Straks de avståtte områder ble frigitt, ble arbeidet med utbedring satt i gang. Himstadjordet må ansees som ødelagt for golf-formål, og som erstatning leiet styret andre jordstykker, slik at banen i dag begrenses av Sørkedalsveien, Ankerveien, Lysakerelven og Bogstadvannet. Endel tyske

krigsfanger ytet atskillig hjelp den første tiden, men den virkelige og verdifulle håndsrekning fikk vi fra amerikanske venner — et kapitel i Oslo Golfklubbs historie som det er fortalt om på annet sted i denne bok.

En mengde gode navn er knyttet til anlegget, utvidelsene og vedlikeholdet og sist, men ikke minst til utbedringene etter krigen. Det er faktisk så mange at det, bortsett fra dem som er nevnt rent innledningsvis, vil være galt å trekke frem ett eneste. Et øvelsesområde på den andre siden av Sørkedalsveien vis-à-vis hull nr. 9 kan tas i bruk i år. Banen er nu praktisk talt ferdig utbygget. Det gjenstår endel nye bunkere og endel beplantning. Når så tiden arbeider for oss og all nysåing og beplantning vokser til, vil åstedet for våre gjerninger bli som vi har håbet det skulde bli.

KARL KROGSTAD

Midt i arbeidet med jubileumsboken ble vi avbrutt av et smertelig budskap: Vår kjære Karl Krogstad avgikk ved døden den 24. mars i New York. Det var en meddelelse som ble mottatt med den dypeste sorg av alle som kom i berøring med ham, og av alle dem som kjenner det minste til Karl Krogstads innsats i og betydning for Oslo Golfklubb.

Karl Krogstad var en av Oslo Golfklubbs stiftere og fra 1948 klubbens æresmedlem. I alle år har han vist en oppriktig interesse for klubbens ve og vel, en interesse som har gitt seg mange håndgripelige utslag. I årrekker har våre kvinnelige medlemmer kjempet om Karl Krogstads pokal, og for alltid vil hans navn være knyttet til gjenreisningen av Oslo Golfklubb etter krigsårene. Om Karl Krogstads arbeide for Oslo Golfklubb i U.S.A. etter 8. mai 1945 er utførlig fortalt i jubileumsbokens spesialartikkel om Oslo Golfklubb, «Foreign Chapter».

Personlig fikk Karl Krogstad aldri anledning til å besøke Bogstad etter frigjøringen, for ved selvsyn å kunne hygge seg over resultatene av hans eget arbeide. Han skulle vært her i 1948, men dessverre, arbeidet hindret ham; så var det meningen at nå i jubileumsåret

Dessverre, det gikk ikke slik. Karl Krogstad er borte for oss, men han lever i minnet med et sagnomspunnet navn i vår klubbs historie. Vi takker Karl Krogstad for alt han har gjort for oss, og vi lyser fred over hans minne.

POKALENE I OSLO GOLFKLUBB

Sir Francis O. Lindleys pokal «Golfchampionship of Norway». Den er oppsatt i 1926 og er evigvandrende.

Sir Charles Wingfields pokal «Ladies championship of Norway». Oppsatt i 1934, evigvandrende.

Bogstadpokalen. Matchkonkurranse m/hdcp. for herrer. Oppsatt i 1926 av P. Westye Egeberg. Må vinnes 3 ganger.

St. Hanspokalen. 72 hulls slagkonkurranse for herrer. Oppsatt i 1927 av Mr. W. E. Hamlett, Cardiff. Vinnes 3 ganger. Vunnet til odel og eie av A. Wahlstrøm i 1938. A. Wahlstrøm satte opp en ny St. Hanspokal i 1939.

The International Trophy. Presented to Oslo Golfklubb by foreign members for annual international Club Championship. Oppsatt i 1948 av Oslo Golfklubb i New York. 72 hulls slagkonkurranse for herrer. Evigvandrende.

Shakerpokalen. Gitt av Oslo Golfklubb til Gøteborgs G.K.'s 25 års jubileum, oppsatt deretter av G.G.K. Vinnes 3 ganger. Vunnet av Gøteborgs G.K. i 1931, som satte opp en ny pokal. Denne ble vunnet av Oslo G.K. 1937. Ny oppsatt av Oslo G.K. i 1938 og spilles om fremdeles.

Bogeypokalen. Bogeykonkurranse for herrer. Oppsatt av Ragnar Eie, Th. Eie, P. D. Herlofsen, B. Elster Jenssen, Wilh. Kloed og N. Sandberg i 1948. Pokalen kan vinnes med 2 seire på ett år eller av den som har flest seire over 5 år. Det spilles om pokalen både vår og høst.

Vandrepokalen av 1931. Giveren er anonym. Er oppsatt for 54 hulls slagkonkurranse for damer. Evigvandrende.

Karl Krogstads pokal. Oppsatt i 1928. Matchkonkurranse for damer m/hdcp. Evigvandrende.

Damenes St. Hans pokal. Oppsatt av Aasta Frimann Dahl 1948 for 54 hulls slagkonkurranse. Vinnes til odel og eie etter 3 seire.

Madame Ullens de Schootens pokal. 2 like pokaler for Mixed Foursome, oppsatt i 1938. Pokalen er evigvandrende.

The Canada Trophy. Oppsatt av Mr. F. R. H. Palmer 1932 med 10 miniatyrer. Hver av vinnerne får sitt navn gravert på The Canada Trophy, som er returnert til giveren. 36 hulls slagkonkurranse for herrer.

The Midnight Cup. Oppsatt av A. Bergvall, H. Blikstad, Arne Damm, Fr. Lorentzen, J. Treider og Tord Wikborg. Oppsatt i 1935 for Greensome Slagkonkurranse, Damer og Herrer. Spilles ved St. Hans-tider. Evigvandrende.

Old Boys pokal. Oppsatt 1947 av endel seniormedlemmer. Matchkonkurransen for Old Boys.

Junior-pokalen. Oppsatt 1949 av Dr. Cato Aall for matchkonkurranse for juniors. Vinnes til odel og eie etter 3 seire. Åpent for juniors til fylte 25 år.

To av de mest ettertraktede troféer i Oslo Golfklubb: Ladies Championship of Norway og Golf Championship of Norway.

Gibbie Heron og Doug Brasier.

VÅRE GOLFTRENERE OG TRENING

Det er mulig det er mange andre sportsgrener hvor utøverne i like stor grad behøver trenere som i golf, — men det er i hvert fall sikkert at ingen flittigere benytter seg av profesjonelle trenere enn golfspillere. Å oppgi årsaken til dette forhold er ikke lett. Stort sett kan det vel sies å være typisk for vår sport at man kan nå relativt langt og i hvert fall ha stor glede av sine friendly matcher uten akkurat å legge seg i hard kondisjonstrening.

Derfor er vel gjennomsnittsalderen for aktive golfspillere noe høyere enn tilfelle er for de aktive i våre mer populære sportsgrener. Dette holder nok også stikk ute i verden selv om stadig mer ungdom går inn for golf som konkurranse-sport.

Begynner en ikke systematisk trening i riktig ung alder, er det bare unntagelsene som når så langt at formen alltid er relativt konstant — og som ikke kommer mer ut av slag enn at de selv forholdsvis lett kan rette på oppståtte unoter.

Den store majoritet golfere — alle de som har en handicap

mellom for eksempel 10 og det noe ubestemte 24-nivå, gjennomgår mer og mindre hyppig de samme prøvelser. Felles for alle er for så vidt at de etter egen oppfatning har teorien i orden. Hvem nyter ikke å kunne rette på en begynner eller en som har noe høyere handicap enn en selv? Det gjør alle, for man vet jo hvordan det skal gjøres. Det er som regel bare litt vanskelig i praksis.

Men åpropos prøvelser. Fra tid til annen presteres en fantastisk flott score — på ett hull — og mange ganger på flere hull i en runde. Med en riktig forståelsesfull partner kan det til og med hende at når man rekapitulerer hele runden, så finner man selv at den i grunnen var kjempefin.

Når en så neste gang er ute og spiller og alt går galt er det ikke så rart at fortvilelsen kan gripe en. Da er det fristende å tenke på de perfekte ting man har prestert fra tid til annen. Så fortsetter en febrilsk en stund i håp og tro, men som regel er det bare å konstatere det bedrøvelige faktum at formen er helt borte. Til slutt blir det nødvendig med et skippertak. Det blir gjerne å ta frem sin favorittforfatter i golf. Ett eller annet sted i de lange teoretiske betraktninger finner en plutselig kanskje akkurat det lille gode moment som skal fremkalle det magiske slaget igjen. Når en sitter hjemme i den gode stolen og studerer, kan det nok også hende at en plutselig klart ser hva siste ulykke kom av. Dermed er vel nattesøvnen reddet, men neste dag i praksis går det som regel like ille igjen.

De fleste må ha det vondt med sitt game ganske lenge før det blir klart at siste og eneste redning ligger hos proffen. Dit er det vi før eller senere kommer alle sammen. Men det er merkelig å se hvordan enkelte trassig banker rundt — runde etter runde — til plage for både med- og motspillere og med stort underskudd på veddemålskontoen.

Om mange kunne se seg selv slå ville de med glede gi opp sin surt ervervede 18 handicap og finne seg i en mer beskjeden 22, om de bare derved kunne vise en stil som minnet litt mer om golf. Vår professional kjenner oss tvers

over banen på våre forskjellige særegenheter. Han vil gjerne at vi skal spille riktig også, noe som uvegerlig hjelper på et godt resultat etter hvert.

Alle vil jo mer enn gjerne lære fra seg. Det kan være ganske morsomt å vise sine solide kunnskaper overfor en eller annen takknemlig nybegynner. Men tenk hvor lite morsomt det kan være for treneren i sommervarmen å stå fra 7—8 om morgenen til det er mørkt om aftenen, hele tiden med stadig nye klagende plageånd. — Ingen professional, uansett hvor dyktig han er, kan lage en golfspiller av et individ som ikke er innstilt på å streve og henge i. Men det er mange som utålmodig venter resultat øyeblikkelig. Om en slice ikke etter en halv time rettes til en perfekt drive, er det lett å klandre den stakkars treneren. Har man sjanse til det er det et typisk trekk at spilleren ofte forsøker en annen proff. Til å begynne med kan dette gi resultater, fordi man selv gjerne starter med nye forhåpninger. Men like ofte ender også dette eksperiment med skuffelser.

Nå skal det villig innrømmes at meget avhenger av treneren. Det er en jobb som krever uhyre meget av sin mann om resultatet skal bli virkelig bra. Golftreneren må i sannhet være psykolog og forstå å bedømme sitt publikum. Det er bare en særdeles dårlig spiller som lar seg bluffe når instruksjonen straks resulterer i at den så berømte slice forandres til et krøllete hook. Bevisst å kurere en spiller for en feil ved å introdusere en ny sådan er fusk, men det skal innrømmes at det kan være fristende overfor en vanntro sjel.

Vi har vært heldige i Oslo Golfklubb. Vi har hatt trenere som har vært glade i sitt yrke, og som har sett det som sitt mål å få frem et så godt nivå som vår korte sesong kan gi håp om.

Her betyr det også meget at kontinuiteten har vært til stede i høyeste grad. Når vi tenker på golftrenere er det vår alles «Gibbie» som med sitt blide smil og gode humør står som eksemplet på den korrekte og hjelpsomme lærer.

God krok

Etter starten i 1924 fikk vi allerede året etter vår største professional, Fred Robertson.

Han var en lovende spiller som i likhet med så mange andre unge assistants i England og Skottland søkte ut for å etablere seg. Vi husker ham best fordi han drivet så tilsynelatende imponerende. På første hull slo han langt over «stenen», og enkelte påsto å ha sett ham drive over «toppen».

Første tee var den gang omtrent der hvor damenes tee nå er på hull nr. 6, og stenen var den lille kul de kan nå opp til om vind og hell er med.

Men slik var det den gangen. Banen var annerledes og utstyret heller ikke som det er i dag. — Robertson ble bare den ene sesongen hos oss. Han var en flott spiller som senere nådde toppresultater i proffmatcher hjemme i England.

Alt i 1926 kom Gilbert Heron til Oslo. Han var jo den gang noe yngre enn i dag, men for dem som kjente ham da og er parallellforskjøvet tilsvarende, synes han å være nøyaktig den samme.

Den gang kunne han meget mer enn oss — nå vet han meget mer enn oss — om oss.

Etter 2 år på Bogstad flyttet Heron sitt virkefelt til København. I de 2 årene han ble der nede var Gavin Shand ansatt som trener.

Shand spilte god golf og hadde meget å lære bort. Han var samtidig en rolig type og en stor skøyer. Var han ikke ute på banen i embets medfær, fant man ham nokså sikkert et eller annet sted i nærheten av nåværende 5te green, helst mot aftenen. Der var det den gang atskillig bedre vekstforhold enn nå og krattet sto tett.

I 1930 kom Heron tilbake til Oslo. Det kan vel sies at han har opplevet meget på Bogstad, og selv om det har vært mange skuffelser er aldri humøret blitt borte. Hvor mange lovende eldre emner har han ikke sett gi opp etter den mest iherdige trening og de mest ubegrensede ambisjoner. Business er blitt neglisjert — og familie og venner. At likevel resultatet ikke er blitt bedre er ikke Heron's feil. Skipper-taksmentaliteten vår strekker ikke til når det gjelder golf. Se på de få spillere som har begynt som juniors. Ennå har ingen for godt nådd lenger enn til 6 i handicap, og hvem spiller til det i dag?

Og våre damespillere? Det har sett så lovende ut av og til, men de virkelige resultater uteblir. Ikke er det anstrengende kontorjobber og heller ikke er det for meget barnepass som er grunnen — snarere tvert i mot.

Heron har grublet på hva årsaken kan være, og han prater gjerne om dette forhold. Det er morsomt å diskutere med ham for han blir alltid så ivrig og han vil gjerne få oss videre. Spart seg har han aldri. Vi vet hvordan han strevet fra 1930—39. Av og til nådde vi pyntelige resultater, men stort sett er det lite å skryte av.

Så kom krigstiden som for Heron var atskillig verre enn for de fleste andre. Tiden i Tyskland tok på, men når han skrev hjem var det golfens fremtid i Oslo Golfklubb han var interessert i. Det er typisk for hans iver at han begynte fabrikasjonen av både køller og baller i fangeleiren. Senere ble det å ordne med «eksport» av køller og baller fra Oslo, — men alle glemmer helst den tiden.

Siden 1945 har det vært om å gjøre først å nå førkrigs standard og så å komme videre. Heron er visst ganske fornøyd med resultatet. Man trener og står i som aldri før.

Innendørstreningen har gjort sitt. På en måte blir sesongen forlenget for oss, og det behøves. I all fall har Heron og Kåre Kittelsen mer enn nok å streve med. Man treffer hverandre og holder kontakten, og det er også av betydning. Golfmessig er det jo en relativt hyggelig tid. Det er den

tiden på året man trygt kan drømme om store bedrifter. Det å rappe ballen i nettet så trådene fyker er tilfredsstillende, — det er bare å legge krefter i slaget og innbille seg at ballen suser midt ut på en trang fairway, — minst 200 m. borte. Tar man i tillegg av og til et par jernslag fra matten, kjenner en hvor lett det egentlig er å spille sitt 2net slag perfekt. Det er kanskje bra det ikke går an å putte, for da ville vel litt av sjarmen være borte. Men oppriktig talt, for mange er det nok bra å holde svingen ved like og musklene i trening.

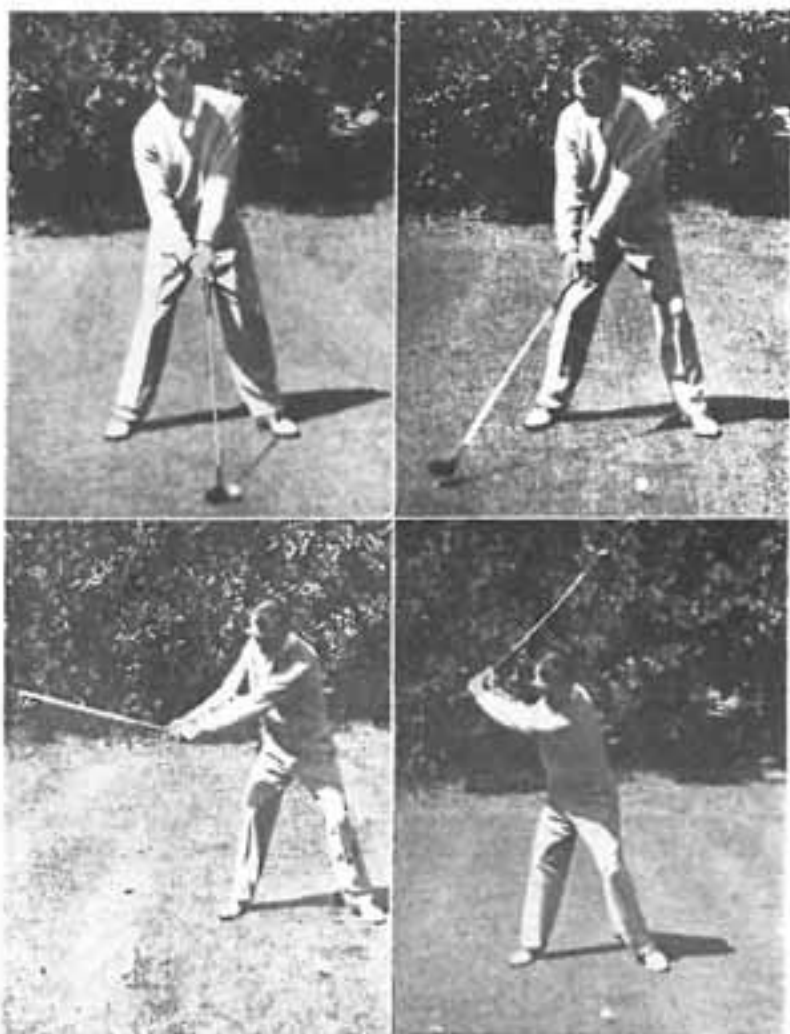
Når vi snakker om trenerne våre i Oslo Golfklubb, så faller også John Johansen's navn uendelig lett i pennen. Han var en fremragende assistent en tid, lett å omgås og med ypperlige anlegg for golf. Dessverre måtte han forlate oss etter en altfor kort tid på Bogstad. Men John Johansen huskes av mange.

I forbindelse med innendørstreningen nevntes Kåre Kittelsen. Han begynte som assistent i 1938 og har vært i uavbrutt virksomhet siden. Alt den gang var han en god spiller. Senere har han plasert seg bra i de få turneringer hvor han har vært med i Sverige. Når han i vinter har fått prøve seg i England, håper vi de nye impulser som er resultatet av turen, vil vise seg i reduksjon av flest mulig handicaps i løpet av sommeren.

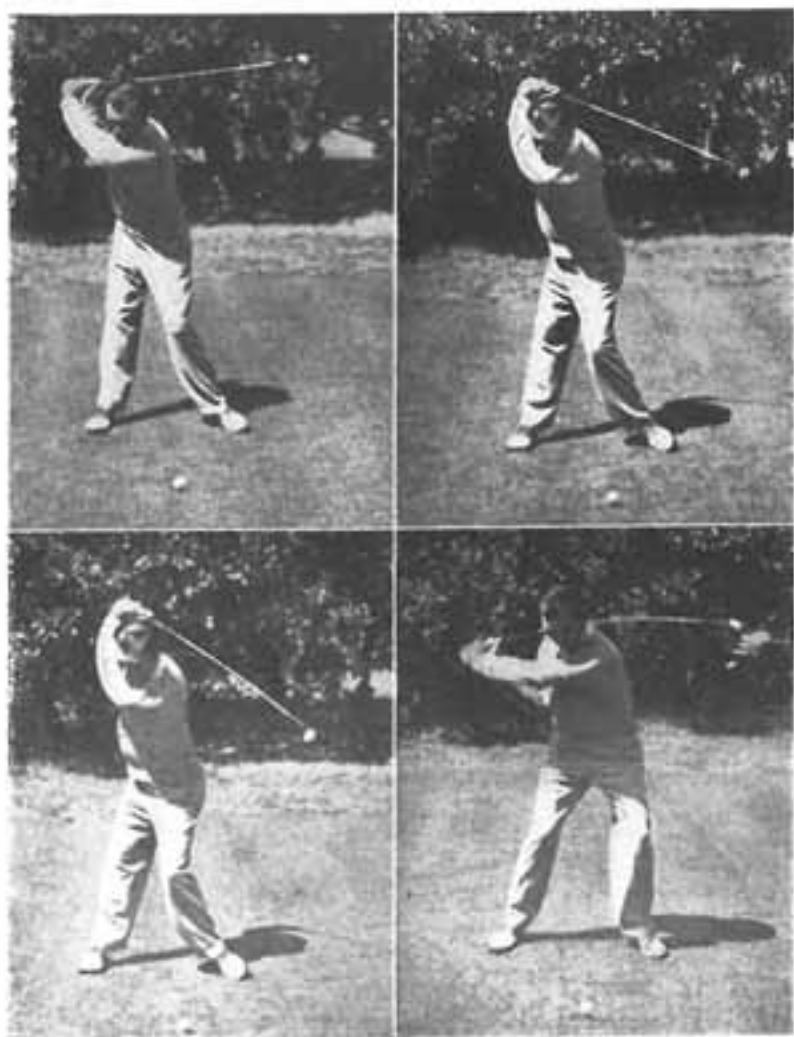
I årene 1936—37 hadde for øvrig Heron sin første assistent på Bogstad, svensken Frantz Ohlsson. Det visste seg at det var alt for meget å gjøre for én trener i den hektiske korte tid vi har til disposisjon om sommeren.

Konsekvensen av denne erkjennelse ble tatt i 1938—39, da Heron hadde fått sin gode venn Doug Brasier til å hjelpe seg. Kombinasjonen var så vellykket at de i stedet for å konkurrere om elevene, tvert i mot fikk så mange spillere til å gå inn for litt rasjonell trening at de ikke klarte å undervise alle selv. Derfor ble det nødvendig for dem å få Kåre Kittelsen.

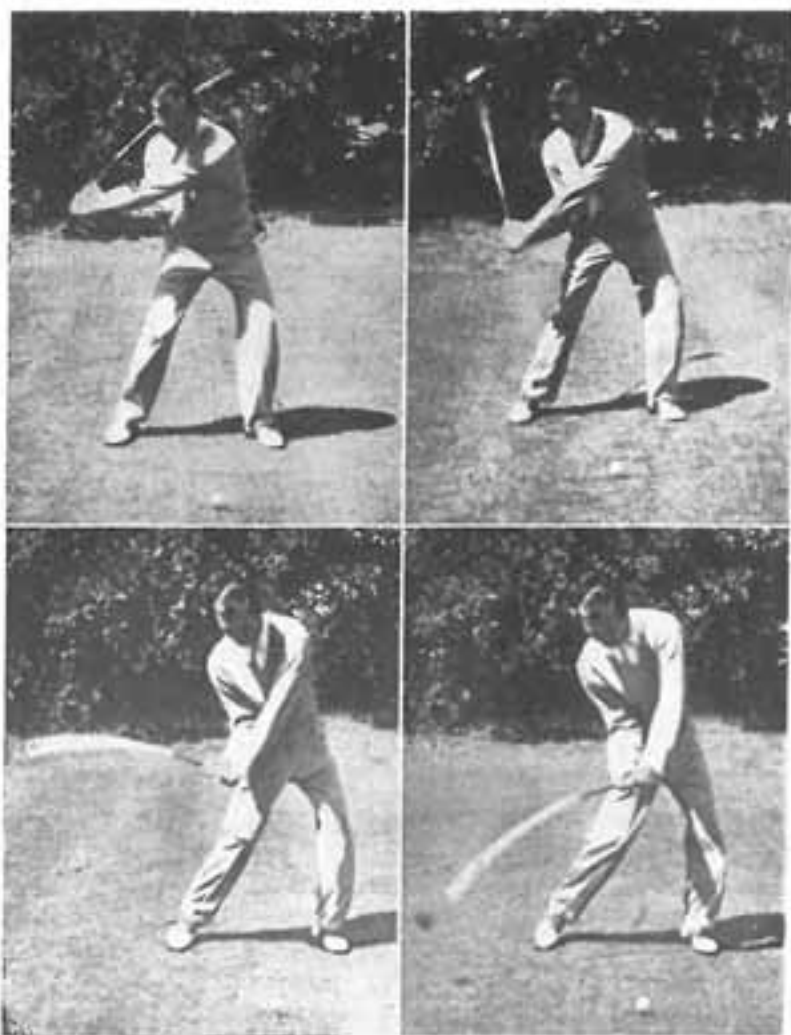
Dette viser hvor langt vi var kommet før krigen. Nå har

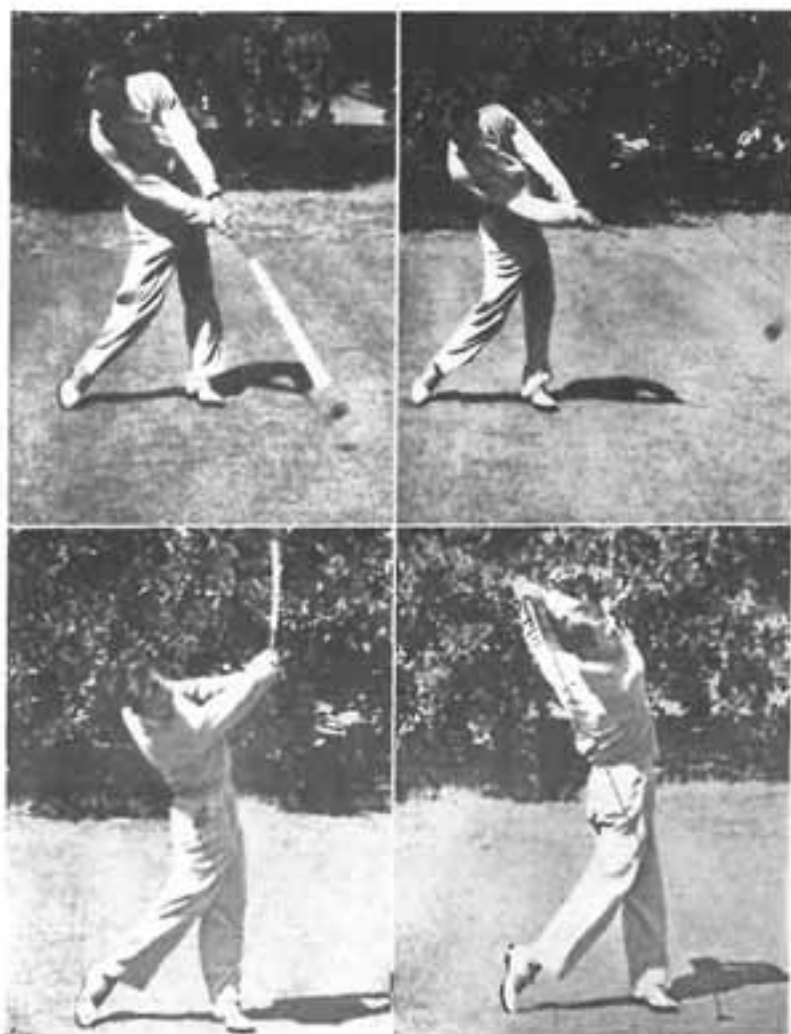
På disse og de to neste sidene viser vi det perfekte slag, slik Ben Hogan lager det. Vi har bedt Gibbie Heron om ganske kort kommentar. De får det her: No. 1: The address sitting well back right

elbow free and close to the body, he starts the backswing with a forward press. No. 2: Moves back all in one, then 3 just where the wrists

begin to break. No. 7: At top of swing, right leg still a little bent thus he is free to start the hips down first. No. 8 shows he is still sitting

well down. No. 9: Getting ready to uncock the wrists. Nos. 10-11: The right foot giving a push to get more power into the shot.

klubben flere medlemmer, og jubileumsåret gir også et nytt og høyst påkrevet treningsareal. La oss da håpe at det fremover blir mulig for Heron å skaffe en skotsk eller engelsk medarbeider for de travleste sommermånedene.

Interessen er nå til stede — vil vi videre er det oss selv det står til. Alle forutsetninger er der, men det må trenes meget mer. Det er få ting som er hyggeligere enn en four-some med gode venner, men den blir enda hyggeligere med bedre golf. Hvorfor ikke øve og slå baller oftere, våre trenere hjelper oss så gjerne — og nå får vi plassen vi har savnet hittil. Den så foraktede «knusing» er det behagelig og lettvtint å more seg over, men skal golfen bli bedre i Oslo Golfklubb, noe vi alle ønsker, da må vi trene mye hardere! Vi får det ikke mindre hyggelig av den grunn.

Kan vi så få flere juniors og vi vil gjøre litt for dem — får vi sikkert gode spillere som har mer forstand på trenings betydning enn den gamle garde. Da vil vi kunne nå resultater som er nødvendig for å øke interessen og rekrutteringen. Mer forståelse av at golf også er god sport ville ikke skade her hjemme.

Simen med caddies.

VÅR ALLES HYLDEST TIL HERR OG FRU SIMENSEN

Ja, spør De hvordan skapes så atmosfæren i Oslo Golfklubb, så skal De såmenn få svaret. Jo takk da, det er vi selv det — vi som med vårt englelige vesen, vår store hjelpsomhet og vårt uoppslitelige humør setter farge på tilværelsen for vår neste. Å blås. Her skal Simensens og fru Simensens andel i Bogtsad-idyllen frem i jubileumsboken, og det på en måte så de skjønner vi mener det alvorlig. I mer enn 15 år har Erling Simensen vært Oslo Golfklubbs betrodde mann. Han var nygift, men hans hulde viv gikk i den grad inn for oppgaven at hun er minst så høy i skuldrene som sin mann. Og la det til evidens være fastslått at hos oss heter de bare Simen og fru Simen, så kan de hete herr Erling Simensen med frue så mye de vil for oss andre steder. For visst er det slik at folk som bare kjennes ved fornavn, de er hele folkets. Og folket, det er vi det. For vi kjenner dem.

Husker De peisestuen i den slitte skikkelsen den hadde

under krigen? Parafinlukten når det begynte å mørkne? Det skitne trekket på stolene? Visst var vi fattige på mynt sammenlignet med Kjevinge og Rungsted. Men var vi ikke rike med slike vertsfolk. Hyggen rundt peisen? Den hjemlige følelsen?

Det lager seg ikke selv en slik atmosfære. Det er Simen og fru Simen som først og fremst har laget den. Still Dem 5 minutter ved bardisken en travel dag. Se på den engelen. Hun som med sin sans for disse jordiske goder, maten, burde være oppfarende, hissig, kort og litt avvisende. Så rusler hun rundt som en engel, rolig — men kvikk i fatningen og hurtig i sin service. Se på dem, de seirende, de slagne, de tørste, de trette — de som skal ha øl, verter, Coca-Cola, kaffe fort, straks, med en gang. De får jo spesialforpleining alle sammen. De får bakverk som tross materialmangel holder medlemmenes centimeter konstant tror vi. Utilstrekkelig hjelp, nokså dårlige arbeidsforhold virker ikke inn på denne herlige blandingen av perfekt husmor og elskelig gemytt. Intet under at huskomiteen har ønskene hennes øverst på listen.

Og så Simen da, som nå i mer enn 15 år har hatt et utstrakt virkeområde. Banen skal drives, Lorentzens folly skal nivelleres i sandtaket, damettee-ene klippes, roughen skal ikke være så rough. Simen er forsyningsminister, han verver deltagere til turneringene, han tar og gir beskjeder, han kjenner spillernes posisjoner og bevegelser i terrenget som småpengene i sin egen lomme. Han svarer i telefonen at spiller X gikk nettopp på 10'ern for en stund siden og ventelig er hjemme til middag om vel en time. At han kommer 3 timer senere er ikke Simens skyld. Det er da grenser hva man kan vente. Simen og fru Simen — vi håper dere begge, ikke bare her i jubileumsboka — men helst hver eneste dag under hele sesongen har en fast følelse av hvor godt vi liker dere, og hvor godt klubben er fornøyd med begges innsats.

De skal leve, de skal leve

Fra Båstad.

GOLF BLANDT FRENDEFOLK

Oslø Golfklubb har i en rekke år hatt et aldeles fremragende interskandinavisk samarbeid både med danske og svenske golfspillere. Dels har vi selv dratt ut, og dels har vi hatt kjære venner på besøk på Bogstad — og mangt kunne det være å skrive om seire og nederlag og samvær med golfvenner både i sør og øst. Men selv i en 25-års beretning er plassen begrenset, og vi må innskrenke oss til litt av en billed-kavalkade fra golfen blant frendefolkene. Til gjengjeld er billedene forsynt med nokså utførlige underskrifter og skulle dermed i ikke ringe grad bidra til historikken.

Fra Kevinge, Stockholm Golfklubs bane.

Fra Rungsted Golf Klubs bane utenfor København.

Billedet er tatt i Gøteborg og viser fra v.: G. S. Deans, J. L. Ohman, O. Heyerdahl, H. Grut, Alf B. Bryn, A. Moltzau, O. Lütken, R. M. Peterson og Birger Halle.

Fra norsk/svensk Bogstad-dyst. Sittende fra venstre: Andrew Pehrson, A. Svensson, Chr. Røis og A. Krantz. Stående: Eric Bengtson, Eloy Runfeldt, G. Petterson, Rune Runfeldt S. Lindquist og F. Sørvik.

Utenfor klubbhuset på Bogstad, sittende fra v.: Max Wellens, G. C. Hutton, F. Dyer, D. Brasier og E. Roberts. Stående: J. Dodd, F. Ohlson, G. Roberts, G. Heron, L. Hickmann, E. Hester og S. Nordström.

Enda et Bogstad-billede. Sittende fra v.: B. Holter-Sørensen, A. Wahlstrøm, K. Benestad, E. Bergsland og N. Sandberg. Bakenfor: W. Kloed, J. L. Ohman, N. Heyerdahl, J. Collett, O. Heyerdahl, N. Stibolt og L. Hægh.

Øverst: Fru Rungsted. — Nederst tilv.: Københavns Golfklubs bane Eremitagesletten. Billedet er tatt på 1ste teested med 18de green bak og avelsesbanen helt i bakgrunnen.

Vinneren av det skandinaviske profesjonelle golfmesterskap i 1939, Frank Dyer med sitt trofé.

Banen ved Borregaard. Klubbhuset tilhøyre og Glomma mot nord.

NORGES GOLFFORBUND

Selv om golfen er ung i Norge — 25 år, og selv om vanskelighetene med anlegg av baner umuliggjør noe stort antall golfklubber i Norge, så har vi da fått vårt eget forbund. Hva er vel mer naturlig enn også å avgi plass til noen linjer om det unge forbundet, og ennå viktigere noen bilder fra de øvrige baneanlegg i vårt land.

Ut på høsten 1947 ble det oppe i klubbhuset på Bogstad

Vårbilde fra Bergens golfbane, tatt på et litt uheldig tidspunkt.

holdt et orienterende møte for dannelsen av Norsk Golf forbund. Oslo Golfklubb stod som innbyder. Den 28. mai 1948 ble så forbundet stiftet, statutter ble vedtatt og styre valgtes. Det første styre i forbundet bestod av: A. Monrad-Aas, Oslo Golfklubb, formann, Johan Horn, Bergen Golfklubb, Nils R. Heyerdahl, Høsbjør Golfklubb, Einar Bergsland, Oslo Golfklubb og N. A. Nicolaysen, Borregaard Golfklubb, alle som styremedlemmer.

Blant forbundets oppgaver er arbeidet for høyning av golfsportens nivå, øke interessen for spillet, tilrettelegge og utvide samarbeidet mellom klubbene og arrangere eventuelle mesterskap for amatører. Interesserte henvises ellers til forbundets statutter.

Golf på 9-hullsbanen ved Hæsbjør.

Fra den nå nedlagte delen på Bogstad: Himstadjordet.

FORTRENGT GOLF GIR GAMLE KVINNER

Et medlem av redaksjonskomitéen har hatt den lykke her i livet å få støve gjennom et kvinnelig medlems privatkorrespondanse. Meningen var om mulig å finne noe om golf, og oppgaven fortonte seg lettere enn vi hadde tenkt oss. Bortsett fra småregninger fra kolonialhandler og slakter, joda — slakter, så var det ikke annet enn golf i hele bunken. Hun hadde intet å skjule, så hun — jeg er grepet. Dermed fikk vi lov til å gjengi et brev hun nettopp hadde fullført til en kjenning i utlandet. Slik lyder det:

Kjære

En deilig følelse å vite at til deg behøver jeg ikke bite i penneskafet, eller glo timevis ut i luften for å finne på hva som skal fylle «de tomme hvite blade». Nei, selv de siste skilsmisser går beskjemet i skyggen av vår store felles interesse, golfen. —

Golf er jo kjent som det mest avkoblende og tankeadsprende spill som finnes. — Kan du huske vår forbauselse den gangen for lenge siden vi kom til Ranelagh golf bane og fant den stengt — til disposisjon for Anthony Eden. Han trengte fullstendig avkobling fra Italia's angrep på Haile Selasse, verden hadde ennå troen på at forhandlinger kunne føre til positive og fredelige resultater. Selv om ingen bane er blitt stengt for vår skyld har vi begge senere funnet at ingen ting er som en runde golf når vi vil bort fra daglige bekymringer.

Jeg studerte forleden på hva grunnen kan være til at dette tilsynelatende makelige og lette spillet kan være så altoppslukende. Er det det at golf får hele vårt følelsesregister til å vibrere fra den høyeste lyksalighet til den sorteste fortvilelse, ja vi kan mange ganger nesten si det dramatiske.

Den direkte årsak til at jeg filosoferte sånn, var at jeg forleden var i et utsøkt hyggelig dameselskap. Grunnen kan høres litt merkelig, men nå skal du høre:

Skjebnen ville at vi var seks damer, fire golfgale og de andre to uten enhver forståelse av denne besettende «drug».

Mellom oss fire var det med vår medfødte golfkonduite en stilltiende overenskomst at samtalen bare skulle dreie seg om «fløyel og rosenknopper». — Ingen skulle plutselig gripe bordlysene i mangel av kalle for å vise det helt nye «hole in one» putting grip. — Paraplyer og andre gjenstander over en meter skulle få være i fred for demonstrasjon av egne eller fortrinsvis andres feil. Aftenen forløp også helt etter programmet, bunkers og hazard's blev lykkelig unngått — en en såkalt «vellykket» aften.

Men senere du — senere De to golfoutsidere reiste hjem sammen, og den dom de felte over oss andre fire kom oss uheldigvis for øre — sånt skjer som regel blant kvinner.

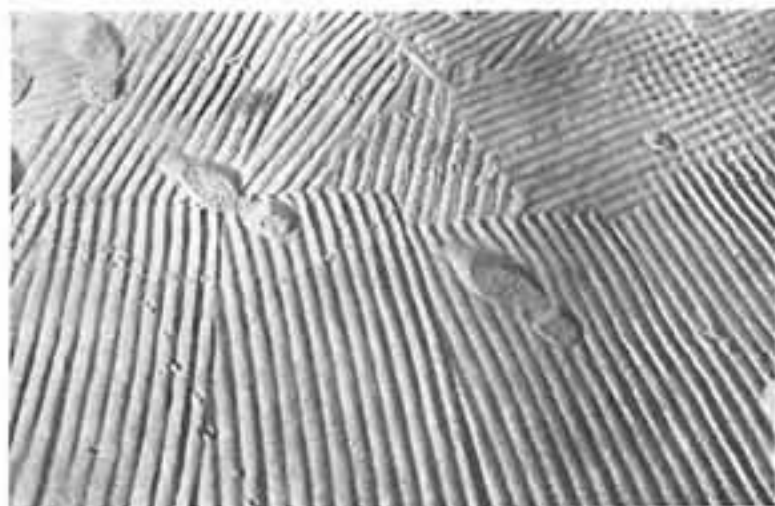
Så stygg og gammel kvinnen blir av golf, det hadde vi fire gitt et eklatant bevis for.

Oppriktig talt, vår kvinnelige forfengelighet fikk et hardt slag. — Så hardt at vi ble mållese og tankefulle en aldri så liten stund, — det skal heller ikke mer enn et øyeblikk til før såret kvinneforfengelighet finner grunnen og samtidig styrken til forsvar.

Vi lever jo i 1949, forskningens og oppdagelsenes århundre. Forsking innover, innover til det uklare begrep som heter menneskesjelen — og sikkert etter mannens mening er kvinnesjelen det mest uklare. Hva kan ikke her skjule seg av uhumske, fortrenge komplekser og lidenskaper? Grunnen til vårt slitte og herjede utseende var jo nettopp vår tilbakeholdte lidenskap. — Der hadde vi alle fire sittet ufrie og

bundet, lagt bånd på vår store lidenskap golfen — ikke kunnet utfolde oss fritt og naturlig — ikke noe rart vi så herjet ut.

Nei de to skulle fulgt med oss ut til vårt elskede Bogstad en varm sommerdag hvor den vibrerende følelse og spente forventning for dagens spill straks besetter en. De ville da sett oss unge, myke, glade, alle daglige bekymringer blir som i eventyret «lyst foran og mørkt bak». Der ligger Bogstad gård kneisende. Naturen rundt oss et av Vår Herres mest intime mesterverk. Bogstadvannet som gir glans til hver spillers øyne slik det ligger funklende i solen. De gamle trær som veteranene og alle våre kjære nyplantninger som «etterveksten», livet i hele sin åpenbaring bare vi selv har evnen til å stille oss bejaende til det hele. Kjente skikkelser og stemmer er den tråd av vennskap og humør som spinnnes over hele banen og flettes sammen til et hele som for oss golfentusiaster er livseleksiren. Jeg tror nok de to ville forstått at golfen har sin store berettigelse som skaper så mange glade og lykkelige mennesker.

HILSENER TIL 25-ÅRS JUBILEET

Under arbeidet med forberedelsen til 25-års jubiléet har styret fått en rekke henvendelser, hvorav disse fire hyggelige skrivelserne kom tidsnok til å bli tatt med i jubileumsboken:

Gentlemen:

Please accept my congratulations on the twenty-fifth anniversary of the Oslo Golf Club. I am grateful for my privilege of membership.

A golf club, by the very nature of the sport it stands for, symbolizes those great qualities of truthfulness, moral integrity, physical stamina and general sportsmanship which play such a vital part in one's «design for living». Such human qualities, plus the «hope which rises eternal» in the breast of every golfer, are constantly drawn upon as we match our skill in never-ending struggle against that everelusive and tantalizing small ball.

Your club was one of the first ports of call which my wife and I made upon arrival in Oslo and I assure you that, as homesick newcomers, we were made to feel very welcome.

The warm friendliness and fine sportsmanship of our fellow members have won our hearts, and Oslo Golf Club will always be associated in our minds with some of our happiest days in Norway.

Long life to the Club and fewer lost balls to the members.

Sincerely yours

C. Ulrick Bay

American Ambassador.

I do wish you much success in your celebration of the Twentyfifth Anniversary of your club and I hope you will extend to your members my every good wish for the con-

tinued prosperity of the Club and of their enjoyment of the game.

I am personally most grateful to you for your gracious invitation.

Most sincerely,
Bobby Jones.

Da jeg kom til Oslo i 1939, blev jeg straks modtaget som medlem af Oslo Golfklub, og jeg må få lov til at bringe en hjertelig tak for den gode sport og det gode kammeratskab, hvormed jeg som repræsentant for det sydlige broderland, Danmark, altid er blevet mødt, hvergang jeg både før og efter krigen har søgt ud til den så herligt beliggende og med så store anstrengelser anlagte, vedligeholdte samt stadig forbedrede golfbane ved Bogstadvandet.

I anledning af klubbens 25-års jubilæum beder jeg om at måtte fremføre en taknemlig hilsen samt de bedste ønsker for klubben og for en fortsatt god udvikling af golfsporten i Norge i årene fremover.

Oscar Oxholm.
Danmarks ambassadør i Norge.

Ambassadør Oscar Oxholm avgikk ved døden i Oslo i mars 1949.

Bergens Golfklubb sender sine hjerteligste lykkønsknin-
ger i anledning Deres 25-års-jubileum.

Vi ser i Oslo Golfklubb et bevis på golfsportens evne til vekst også på andre breddegrader, og vi ønsker klubben til lykke med den gode bane og det hyggelige klubb-liv som er blitt til på Bogstad.

Vi håper Bergens Golfklubb, om ikke for lenge, skal komme så langt at vi kan innlede et sportslig samarbeide til gagn for golfsporten i Norge.

Styret for Bergens Golfklubb.
M. B. Dannevig,
formann.

OSLO-PRESSEN OG GOLFEN

Redaksjonskomitéen for 25-års boken har vært av den mening at golf ofres så rent for lite plass i Oslo-avisene. For om mulig å få en liten oversikt over grunnen eller grunnene til dette faktum, har man sendt endel sportsredaktører i Oslo følgende spørsmål:

Hva er etter Deres mening den eller de viktigste grunner til at norske aviser befatter seg så lite med golf som stoff?

Vi gjengir her endel av svarene, som kanskje kan gi en eller annen noe å tenke på.

AFTENPOSTEN:

For Aftenpostens vedkommende: Papirrasjoneringen. Jeg synes det er en fortrinlig idrett.

P. Chr. A.

DAGBLADET:

1. Fordi golf etter min mening har så få utøvere her i Norge. Hvis dette er galt, ber jeg om unnskyldning.
2. Fordi avisene må ta hensyn til varens etterspørsel hos den store lesekretsen — hittil har ingen spurt meg hvorfor vi ikke har mer om golf.
3. Ut fra dette, har jeg måttet gå ut fra at golf drives av en så liten krets at denne idrettsgren er nødt til å leve i skyggen av andre hvor enten etterspørselen er betraktelig større eller hvor det gjelder et stort antall aktive utøvere.

Eigil Dahl.

VERDENS GANG:

Oslo Golfklubb ber meg — som idrettsjournalist i en av Oslos aviser — å fortelle hvorfor vi befatter oss så lite med golf i spaltene våre. Jeg vil heller svare på hvorfor vi nær sagt aldri ofrer golfen en linje. (Personlig har jeg riktignok en gang sommeren 1947 lagd en halv-side med bildeutstyr, men det sto ikke på den vanlige sportssiden — vi betraktet det nærmest som «godt lørdagsstoff»!)

Golf er i Norge et spill privilegert mennesker med ganske god inntekt. Jeg vet at golf-entusiaster lekende lett imøtegår en slik påstand og viser til hvor lite utstyret koster, den relativ rimelige kontingenten etc. Dette kan sikkert være riktig nok. Men er man først medlem av klubben, vil det uvegerlig føre med seg en rekke ekstraavgifter. Selvsagt *behøver* man ikke å ta disse ekstraavgiftene — men det er så rart med det når man først er inne i miljøet. Følgelig tror jeg ikke at Bogstad-golfen kan få den «alminnelige» mann til seg. Og om så var, ville ikke en bane som Bogstad være stor nok til å ta imot alle interesserte. Selve anlegget av en brukbar golfbane og vedlikeholdet må koste så mange penger at det faktisk ikke kan legges så mange nye baner i vårt tynt befolkede land. Dette siste mener jeg er av vesentlig betydning når man sammenlikner golf-interessen i Norge med f. eks. Sambandsstatene, England — og la oss ta med nærmeste nabo, Sverige.

Når så dette står klart — at få nordmenn virkelig har en sjanse til å sette seg inn i og drive dette spillet — kan vi som skriver om idrett for norske idrettsinteresserte vanskelig avgi plass i spaltene for noe leserne ikke forstår et dugg av. På grunn av papirrasjoneringen har sportsredaksjonene uløste problemer nok i forveien om en ikke også skal føye golf-sporten til de mange idrettsgrener vi faktisk aldri kan yte skikkelig service.

Med rette kan ledere i de såkalte «fattige» idretter klandre avisene at de ofrer metervis av spalteplass på de såkalte «rike» idretter som hurtigløp på skøyter, fotball, elitestevner

i friidrett eller store hopprenn på ski. Til det er å svare at vi som er ansatt i avisene — av salgsmessige grunner — også må tenke på hva som er *stoff*. Dette siste høres kanskje ikke særlig ideelt ut, men det er et moment som er verd å legge merke til.

Kort og kynisk sagt: En idrettsgren — som golf — som bare drives av et fåtall her i landet, kan neppe bli *stoff* i våre aviser. Det må i hvert fall først vokse opp mange nye «Bogstad-baner» — og bli slutt på papirrasjoneringen!

Knut Eidem

MORGENPOSTEN:

— Sant å si har jeg aldri reflektert noe alvorlig over problemet. Golf er jo ingen vanlig «publikumsidrett» — nærmest en utpreget «mosjons-bevegelse» i stil med volleyballspillet, som heller ikke har maktet å vekke noen utbredt publikumsinteresse — og spenning — kanskje unntatt for de aktive utøvere. Dessuten henger det vel noe av «overklasse» ved golfspillet, som folk flest gjerne betrakter som en særlig eksklusiv adspredelse — temmelig fjern fra alle vanlige forestillinger om idrett i ordets egentlige mening. Det siste er nok ikke så helt korrekt — og personlig har jeg iallfall såpass peiling på spillet at jeg vet det skal mye og intens trening til — for ikke å snakke om sikkerhet, kald beregning og en uttalt ferdighet — for å beherske finessene — dvs. plasere ballen i det rette hull Men det er likevel et langt sprang fram til kravet om spesialbehandling i pressen. Interessen for golfspillet er for øyeblikket for konsentrert, for eksklusiv til å kunne påkalle en publicity i stil med de fleste av våre fremste idretts-grener. Men hvem vet? Tennisspillet hadde også en trang fødsel her i landet, så det er mye mulig at denne oppfatningen bare er en overgang? En effektiv propaganda kunne kanskje bringe en ønskelig endring i positiv retning?

Hjalmar Johannesen.

HVA ANDRE TROR OG MENER OM GOLF

Under planleggingen av denne 25-års jubileumsboken har redaksjonskomitéen også forsøkt å få rede på hva andre mener — andre i den store hopen som står utenfor medlemsrekken. Redaksjonen sendte ut endel skjemaer med følgende 5 spørsmål:

1. Hva forstår De med en «Caddie»?
2. Hva mener De er golfs største betydning?
3. Hvor «gammel» tror De golf er?
A) I utlandet? B) I Norge?
4. Har De noengang spilt golf?
Hvis Nei, hvorfor ikke?
Hvis Ja, hvorfor ikke senere?
5. Hva menes med «Golfstrømmen»?

Ingeniør Olav Selvaag har følgende svar:

1. Hva forstår De med en «Caddie?»
Trykkfeil for Teddy.
2. Hva mener De er golfs største betydning?
Caddien får betaling for å mosjonere.
3. Hvor «gammel» tror De golf er?
A) I utlandet?
5—600 år.
B) I Norge?
30 år eldre enn Selvaag-huset.
4. Har De noengang spilt golf?
Nei.
Hvis nei, hvorfor ikke?
Fordi døgnet bare har 24 timer.
5. Hva menes med «Golfstrømmen»?
Den liflige, sprudlende strømmen nedad halsen etter en runde eller to.

Direktør Hans Telle, som vel neppe er ukjent for en ganske betydelig del av Oslo Golfklubbs medlemmer, har følgende meninger i anledning de 5 spørsmålene:

1. Hva forstår De med en «Caddie?»
Han som virkelig får mosjon i golf.
2. Hva mener De er golfs største betydning?
I Norge, — avmagring.
3. Hvor «gammel» tror De golf er?
A) I utlandet?
Fra Henrik den VIII.
200 år.
B) I Norge?
Siden Christoffer Hannevig.
4. Har De noengang spilt golf?
Nei.
Hvis nei, hvorfor ikke?
Føler meg ikke tykk.

5. Hva menes med «Golfstrømmen»?

En strøm som blir mindre og mindre på grunn av valutaen.

Redaktør Gunnar Larsen, lå syk da vi søkte ham og fattet seg noe kortere enn vi kunne ønsket:

Tilgi at jeg ikke har noe på hjertet om golfen akkurat nå. Jeg har brukt et ben og skadet et ribben, så jeg er nokså tufs. Men jeg ser ikke ned på golfbanen fordi om jeg bor på Holmenkollen!

Til slutt statsråd *N. Hønsvald* som også er i korteste laget:

Jeg er helt ukjent med golfspillet, men det må vel være noe ved det når det har så entusiastiske tilhengere.

POKALVINNERE

	Die Francke O. Lindfors pokali	Die Charles Wiegandts pokali	Reichs- pokali	20. Jahre pokali	Slav- pokali	Karl Krugstads pokali	Vandrepokalen av 1931	The Canada Trophy	Det norske køpe smør- mesterskap
1925	J. Ohman		Birger Halbe	W. D. C. Spenille	Oulo 12½-2½	Miss Lindby	Miss Lindby		
1927	A. Sjöström		N. Vöring	Birger Halbe	Caeborg 10-8	Miss Lindby	Miss Lindby		
1928	N. Vöring		Ståkon Crut	A. Wahlström	Caeborg 17-1	Miss Lindby	Miss Lindby		
1929	F. H. Palmer		O. Heyerdahl	O. Heyerdahl	Caeborg 8-1	Fru Arfvedson	Fru Arfvedson		
1930	O. Heyerdahl		Miss Astrop	Th. Besen	Oulo 13-9	Kathleen Collett	Kathleen Collett		
1931	O. Heyerdahl		O. Heyerdahl	A. Wahlström	Caeborg 10-8	Fru Beran	Fru Beran		
1932	C. Gundersen		O. Heyerdahl	J. L. Ohman	Oulo 11-2	Miss Heyerdahl	Miss Heyerdahl		
1933	O. Heyerdahl		Alf B. Bryn	Ståkon Bergh	Caeborg 14-2	Ståkon Bergh	Ståkon Bergh		
1934	O. Heyerdahl	Kathleen Collett		Ståkon Bergh	Oulo 10½-2½	Annie Bergh	Annie Bergh		
1935	O. Heyerdahl	Kathleen Collett		Ståkon Bergh	Caeborg 13½-2½	Lary Bergh	Lary Bergh		
1936	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh	Oulo 15-1	Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1937	O. Heyerdahl	Kathleen Collett		Ståkon Bergh	Caeborg 17-1	Annie Strømme	Annie Strømme		
1938	O. Heyerdahl	Kathleen Collett		Ståkon Bergh		Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1939	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Lary Bergh	Lary Bergh		
1940	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1941	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Lary Bergh	Lary Bergh		
1942	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1943	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Lary Bergh	Lary Bergh		
1944	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1945	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Lary Bergh	Lary Bergh		
1946	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1947	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Lary Bergh	Lary Bergh		
1948	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Ann Frimann Dahl	Ann Frimann Dahl		
1949	O. Heyerdahl	Ståkon Ullman		Ståkon Bergh		Lary Bergh	Lary Bergh		

ÆRESMEDLEMMER

Sir Francis O. Lindley,	utnevnt i 1929.
Johan Collett	* 1948.
Ragnar Halle	* 1948.
Karl Krogstad	* 1948. (Død 1949).

MEDLEMSLISTE

LIVSVARIGE.

Innenlandske.

Andresen, Eva.
Beer, Nicolay.
Kjerschow, Kari Brit.
Klaveness, A. Fredrik.
Nyquist, Arild.
Olsen, Thomas.
Thoresen, Ole.
Trønnes, Asbjørn.
Werring, Niels.

Astrup, Nils.
Bache, Louis.
Backer-Grøndahl, Fridtjof.
Jan.
Backer, Kaare Trond.
Bang, Eilif.
Beer, Jens Johan.
Benestad, Kristian.
Bergesen, Berge Sigval, d.y.
Berg, Arvid.
Bergh, Haagen L.
Bergsland, Einar.
Bergvall, Arvid.
Bjerge, Karl Jørgen.
Bjørneby, Birger.
Blikstad, Haakon.
Boe, Sigurd.
Bogen, Øystein.
Borch, Kaare Enevold.
Bratt, Åke.
Bruun, Odd.
Bruusgaard, Alex.

AKTIVE.

Arentz, Erik.
Aspelin, Jonas.
Aspelin, Knut.
Astrup, Ebbe C.
Astrup, Einar.
Astrup, Henning.
Astrup, Knut.

- Bruusgaard, Kjell.
 Bruusgaard, Martin Henrik.
 Braae-Johannessen, Odd.
 Braathen, Ludv. G.
 Bull, Chr. Randulf.
 Børresen, Anders.
 Børresen, Nils Bache.
 Carlsen, C. A.
 Christensen, Rolf C. R.
 Christiansen, Christian.
 Christiansen, Herman.
 Christiansen, Herman, jr.
 Collett, Johan.
 (Formann 1930—1944).
 Collett, Ove.
 Conradi, Christian.
 Dahl, Arnt.
 Dammann, Aage.
 Deans, George S.
 Ditlev-Simonsen, Aage.
 Ditlev-Simonsen, Halfdan.
 Ditlev-Simonsen, O., jr.
 Ditlev-Simonsen, Olaf, d.y.
 Ditlev-Simonsen, Sverre.
 Dobloug, Ingar, jr.
 Dobloug, Mikkel.
 Echoldt, Hans H.
 Eckbo, Arild Huitfeldt.
 Eckhoff, Ernst Fr.
 Edin, Arne.
 Egeland, John O.
 Eger, C. W.
 Eger, Nicolay.
 Eie, Nils.
 Eie, Ragnar.
 Eie, Thorolf.
 Eitzen, Axel C.
 Engelstad, Roy.
 Eriksen, Bjarne.
 Espeland, Lars.
 Evensen, Chr. N.
 Falck, Ragnvald.
 Falkenberg, Otto.
 Falster, Per.
 Fearnley, Thomas.
 Figenbaum, Bjørn.
 Figenbaum, Trygve.
 Frimann-Dahi, Johan.
 Fuglesang, Rich., jr.
 Furuholmen, Richard.
 Gahr, Johs.
 Giertsen, Per E., jr.
 Glenn, Alexander R.
 Gram, Hans Thomas.
 Gran, Birger.
 Gravdal, Aage E.
 Gresvig, Knut.
 Grut, Hakon.
 Hafslund, Olaus J.
 Hagerup-Larssen, Georg.
 Halle, Birger.
 Halle, Ragnar J. J.
 (Formann 1926—1929).
 Halvorsen, Sigurd.
 Halvorsen, Knut Schielderup.
 Halvorssen, Didrik.
 Hansen, Aksel.
 Hauan, Einar.
 Hausammann, Oscar.
 Heiberg, Erik.
 Heiberg, Fridtjof.
 Heiberg, Theodor P.

Heidenreich, Fritz.	Klaveness, Torvald.
Heltung, Johan.	Klem, Arne.
Henriksen, Georg Fredrik.	Kloed, Wilhelm.
Henriksen, Hans Chr.	Kolstad, A. H.
Herlofson, P. D.	Kongsli, J. C.
Herlofson, Sigurd.	Konow, Magnus.
Hesstvedt, Leiv.	Krag, Jørgen.
Heyerdahl, Anton.	Kaas, Hans.
Heyerdahl, Halvor Christian.	Larsen, Orvar.
Heyerdahl, Hieronymus.	Larsen, Rudolf.
Heyerdahl, Nils Roth.	Lind, Knut.
Heyerdahl, Olaf Schou.	Lorentzen, Frithjov Hunter.
Hoff, Reidar T.	Lorentzen, James Stove.
Holm, Knut Th.	Lorentzen, Jørgen J.
Holst, Wilhelm.	Lorentzen, Øivind.
Holter, Hieronymus H.	L'Orsa, Arnulf.
Holter-Sørensen, Bjarne.	Lund, Bernt.
Horn, Wilhelm.	Lund, Eilert.
Hægh, Carl.	Lykke-Seest, Esben.
Hægh, Leif.	Malm, Ottar R.
Høyer, Tom.	Mathisen, Reidar.
Ihlen, Alf.	Messelt, Olav T.
Ihlen, Joachim.	Meyer, Peter Kristoffer.
Isdahl, Einar.	Michelet, Jean.
Jensen, Odd.	Moe, Fritz V.
Jenssen, Bernh. Elster.	Moe, Reidar.
Jerre, Odd.	Moestue, Jacob.
Johnsen, S. E.	Mogen, Thorstein.
Juel, Odd.	Moltzau, Ragnar Egede.
Juell, A. H.	Monrad-Aas, Alf.
Kielland, Jan G.	Mourud, Ørnulf.
Kielland, Trygve.	Munthe, Fredrik.
Kildahl, Sverre.	Mustad, Sigmund.
Kiøsterud, Harald.	Musæus, Lars.
Kjekstad, J.	Musæus, P. A.
Klaveness, Dag.	Merch, Claus Severin.

Mørch-Reiersen, Finn.	Schytz, Harald.
Natvig, Nils E.	Schøning, Kaare.
Nicolaysen, Emil.	Scott-Hansen, Per.
Nilson, Robert.	Sejersted, Fr.
Nordnes, Ned.	Skaugen, Brynjulf.
Nordgren, Per.	Skaugen, Sigurd.
Oftedal, Torfinn.	Skavland, Helge.
Olav, Hans.	Skylstad, Rasmus Ingvald
Olberg, Birger.	Berentson.
Olsen, Rudolf.	Stadheim, Ingolf.
Olsen, Torvald Schram.	Staubo, Knut H.
Onsager, Arvid G. T.	Staubo, Salve.
Paust, Dagfinn.	Steckmest, Arne.
Paust, Dagfinn, jr.	Steen, Emil.
Peterson, R. M.	Steen, Wilfred Morris.
Platou, Frithjof Stoud.	Stibolt, Noble.
Platou, Ragnar Stoud.	Struksnæs, Hans.
(Formann 1949)	Støre, Jonas Henry.
Platou, Theodor.	Støylen, Gudleik.
Poulsen, Egil.	Svendsen, Lars Usterud.
Poulsen, Odd.	Sønnichsen, Francis.
Poulsøn, Leif.	Tandberg, Odd.
Prebensen, Søren Munk	Thoresen, Arild.
Kløcker.	Thoresen, Otto.
Refsum, Hermod T.	Thoresen, Thor.
Reksten, Ørnulf.	Treider, Jacob.
Rinde, Erik.	Treider, Josef.
Ringdal, Olav.	(Formann fra 1945—1948).
Ringnes, Christian.	Ugelstad, Rolf.
Rummelhoff, Niels Juel.	Ugelstad, Sam.
Rygh, Aage.	Ugelstad, Trygve.
Sandberg, Haakon.	Villars-Dahl, Leif.
Sandberg, Nicolai.	Wahlstrøm, Arild.
Schiøll, Nic.	Walle-Hansen, August.
Schrøder, Ole, jr.	Wang, Odd Storm.
Schultz, Herman.	Werring, E. Thorvald.

Werring, Tuxen.
 Weyergang, Helge.
 Wikborg, Tord.
 Wilhelmsen, Anders.
 Wilhelmsen, Axel.
 Wilhelmsen, Morten
 Wilhelm.
 Wold, Terje.
 Øen, Bjarne.
 Aall, Cato.
 Aamodt, Oswald.
 Aars-Nicolaysen, Niels.

AKTIVE DAMER.

Anker, Grace.
 Astrup, Heddy.
 Astrup, Kathrine.
 Backer-Grøndahl, May
 Lilian.
 Beer, Sigrid.
 Bent, Margaret.
 Bergesen, Martha Louise.
 Bergh, Annie.
 Bergvall, Vav.
 Bjørge, Else.
 Blikstad, Aasta.
 Borch, Beatrice.
 Braae-Johannessen, Agnes.
 Bratt, Fie.
 Bull, Ingrid.
 Christensen, Bertha.
 Christensen, Sara.
 Christiansen, Ann-Marie.
 Dahl, Astrid.
 Dammann, Ellen.

Ditlev-Simonsen, Lilly.
 Eger, Liv.
 Eie, Ellinor.
 Eitzen, Frida.
 Engelstad, Lillemor.
 Evensen, Phyllis.
 Falster, Turid.
 Finne-Grønn, Bobbe.
 Frimann-Dahl, Marie.
 Frimann-Dahl, Aasta.
 Giertsen, Hedda.
 Gjersøe, Bjørg.
 Gresvig, Tuth.
 Halle, Mildred.
 Halvorsen, Carmen
 Schielderup.
 Halvorssen, Edith.
 Hausammann, Ella.
 Heidenreich, Karin.
 Heidenreich, Marie Breder.
 Henriksen, Agnes Cecille.
 Heyerdahl, Ellen.
 Heyerdahl, Maxine.
 Hoff, Barbo.
 Holter-Sørensen, Ingeborg.
 Huitfeldt, Martha.
 Høegh, Lucy.
 Ihlen, Ellen.
 Ihlen, Gunn.
 Ihlen, Hellen.
 Isdahl, Ragnhild.
 Jensen, Astrid.
 Jenssen, Benedicte Elster.
 Klaveness, Brita.
 Klavenes, Wanda Young.
 Kongsli, Ellen.

Longton, Elisabeth.
 Lorentzen, Elisabeth.
 Lykke-Secst, Margit.
 Meidell, Hanna.
 Musæus, Vera.
 Nicolaysen, Astri.
 Olberg, Gudrun.
 Onsager, Ragnhild.
 Paust, Connie.
 Peterson, Johanne.
 Platou, Annette.
 Platou, Jeanette.
 Poulsen, Helen Rosemary.
 Poulsson, Karna.
 Prebensen, Ragnfrid.
 Ringdal, Ragna Margrethe.
 Ringnes, Anne-Marie.
 Røllum, Esther.
 Rørholdt, Anne Marie.
 Sandberg, Else.
 Schröder, Ruth.
 Schultz, Wanda.
 Skaugen, Bergliot.
 Skylstad, Hélène Marie
 Adèle de Blonay.
 Staubo, Aase.
 Steckmest, Rita.
 Struksnæs, Annie.
 Strøm, Ingeborg.
 Sveen, Margaret.
 Treider, Margit.
 Tschudi, Ebba.
 Ugelstad, Erna.
 Ugelstad, Signe.
 Wang, Berit.
 Wilhelmsen, Agnes.

JUNIORS.

Arneberg, Per, jr.
 Bergh, Annie Stang.
 Bergh, Mette Margrethe.
 Bjercke, Berit.
 Bilkstad, Haakon M., jr.
 Borchgrevink, Finn.
 Borchgrevink, Nils Øystein.
 Falch, Ragnvald.
 Falster, Nils Christian
 Ugland.
 Frimann-Dahl, Nils.
 Hartmann, Fred.
 Heidenreich, Ole Nils.
 Henriksen, Bjørn.
 Hesstvedt, Jan.
 Heyerdahl, Lisen.
 Heyerdahl, Aagot.
 Huitfeldt-Riddervold, Hans.
 Jacobsen, Svein Olav.
 Jakhell, Harald.
 Jameson, Diddi.
 Jensen, Karen Marie.
 Kildahl, Rolf.
 Lorentzen, Lully.
 Løvenskiold, Harald.
 Moen, Georg.
 Nilsen, Tore.
 Næss, Janecke.
 Olav, Eirik.
 Osland, Erik.
 Paulsen, Erik.
 Platou, John Stoud.
 Rummelhoff, Kari.
 Schiøll, Stein.
 Strøm, Per Ø.

Svendsen, Bjørn Usterud.
Svendsen, Liv Maria
Usterud.
Thorvildsen, Alf.
Torp, Arne.
Torp, Per Leo.
Wikborg, Kaare.

UTENBYS.

Adam, Ruth.
Anker, John.
Blakstad, Arne.
Christensen, Christen
Fredrik.
Christensen, Ingrid.
Christensen, Lars.
Gundelach, C. A. H.
Heiberg, Per.
Horn, Johan.
Jahre, Bess.
Kiær, Thorry.
Kverndahl, Bjørn.
Longton, Peter.
Motzfeldt, Birger Fredrik.
Oppegaard, Esther.
Oppegaard, Mogens.
Quale, Erling.
Rachlew, Cato.
Raabe, Olaf.

MIDLERTIDIGE

MEDLEMME.

Bay, Charles Ulrich.
Bay, Josephine.
Bergeron, Georg.
Bourneuf, Alice E.

Dalsgaard, Harry B.
Donald, Shirley G. Mac.
Dunker, Ragnhild.
Huglett, O. D.
Kitchen, Lorna J.
Orebaugh, mrs.
Orebaugh, Walter W.
Wicklund, Margaret.
Wicklund, Paul E.

PASSIVE.

Andresen, Johan H.
Andresen, Halvor.
Anker, Nini.
Aspelin, Mosse.
Atlung, Botvid.
Basberg, Olav.
Berentson, S.
Berg, Odd.
Bergesen, Nanki.
Bergesen, Sigval, d.y.
Blikstad, Anita.
Blom, Vera.
Bruusgaard, Daisy.
Bruusgaard, Fanny.
Bryn, Alf Bonnevie.
Bryn, Thomas K.
Bøhn, Gunnar.
Børresen, Astrid.
Collett, Axel.
Collett, Esther.
Collett, Nanna.
Collett, Rosa.
Dahl, Chr. S.
Damm, Arne.
Eger, Adolf.

Eie, Wenche.
 Ellingsen, Ninette.
 Enger, Amund.
 Eriksen, Jan Holmboe.
 Evensen, Anders.
 Evensen, Bliss.
 Evensen, Meis.
 Falster, Margit.
 Figenbaum, Elsa.
 Fougner, Sven.
 Grieg, Harald.
 Halle, Ragnhild.
 Hausamann, Arnold.
 Heber, Carl Martin.
 Helmer, Per.
 Heyerdahl, Eigil W.
 Heyerdahl, Gagga.
 Hoff, Tryve J. B.
 Holm, Hanne.
 Holmboe, C. F.
 Horn, Hans.
 Hornemann, Henrik.
 Hougen, Ernst.
 Høyer, Inez.
 Johannessen, Astrid.
 Johanssen, Erik K.
 Johnsen, Hjalmar.
 Kallevig, Gerhard C.
 Kallevig, Vera Tschudi.
 Kielland, Kirsten.
 Kjerschow, Chr.
 Klaveness, A. F.
 (Formann 1924—1925).
 Klaveness, Marie M.
 Klaveness, Tor.
 Klem, Motte.

Kloumann, Aage B.
 Krag, Elisabeth.
 Lampe, Gunnar Berg.
 Langaker, Jens K.
 Lehmkuhl, Joachim.
 Lehmkuhl, Marie.
 Lind, Morten.
 Linaae, Fredrik Høst.
 Lorentzen, Axel.
 Mathiesen, Haakon.
 Mehren, Martin.
 Meyer, Sven Fermann.
 Moe, Hanni.
 Moe, Maisen.
 Moe, Thorvald Landmark.
 Moestue, Emil H.
 Munthe, Vivi.
 Mustad, Joan.
 Mustad, Kristen.
 Mustad, Ole.
 Mustad, Wilhelm.
 Nyquist, Finn Ebbe.
 Odnæs, Magne.
 Olsen, Henriette.
 Owe, Aslaug.
 Paus, Bernhard.
 Paus, Olav.
 Rachlew, Lillemor.
 Richter, Randi.
 Rohde, Georg.
 Rydtun, Kolbjørn.
 Samuelsen, Aimee.
 Schjelderup, Gunnar.
 Scott-Hansen, Anne-
 Cathrine.
 Sibbern, Georg Christian.

Sibbern, Ingeborg.
 Sigmond, Kirsten.
 Sinding-Larsen, Birger.
 Sinding-Larsen, Kirsten.
 Skallsjø, Nils.
 Skavlan, Randi.
 Skaadin, Harald.
 Solberg, S. A.
 Stabell, Bredo.
 Stabell, Bredo, fru.
 Steen, Erling.
 Steen, Kathleen Falsen.
 Storm, Aage.
 Strugstad, Oscar, jr.
 Strøm, Leif H.
 Sveen, Knut.
 Sveen, Willy.
 Svendsen, Knut Hagerup.
 Sverdrup, Aud.
 Tandberg, Franz Candler.
 Thoresen, Rolf.
 Thoresen, Thor.
 Thoresen, Tormod.
 Thorn, Liv.
 Thorsrud, Mollik.
 Thrane, Fredrik.
 Tidemand-Johannessen,
 Hermine.
 Tidemand-Johannessen,
 Øistein.
 Tjersland, Alf.
 Torkildsen, Arne.
 Treider, Astri.
 Treider, Hervor.
 Trumpy, Einar.
 Tschudi, Felix.

Villars-Dahl, Ginni.
 Vogt, Astri.
 Vogt, Chr.
 Wahlstrøm, Einar.
 Wallem-Nordahl.
 Wikborg, Edith.
 Aamodt, Anne Marie.
 Aass, Ingeborg.

LIVSVARIGE.

Utenlandske.

Barber, Edward J.
 Barber, Edward J., jr.
 Barnett, Vincent G.
 Bowers, Frank N.
 Baxter, Andrew, jr.
 Bedford, F. H., jr.
 Billups, Fred. H.
 Black, C. R., jr.
 Bowen, Albert E.
 Christensen, Rolf.
 Clegg, A. E.
 Coffin, R. G.
 Dalzell, Fred. B., jr.
 Dalzell, Lloyd H.
 Davies, James B.
 Enstrom, William N.
 Flynn, Edward J.
 French, Georg H.
 Hallager, S.
 Haug, Annie Elizabeth.
 Haug, Svend.
 Hegmann, Marcus.
 Herron, Howard M.
 Hohle, Kaare Olav.
 Howard, L. C.

Howland, J. M.
Langben, H. Alfred.
Larsen, Roy E.
Lewis, Harmon.
Maloney, William A.
Moltzau, Arne.
Parry, A. W.
Pinckard, W. K.
Proom, W. K.
Reilly, John D.
Samuelsen, Erling H.

Scudder, Theodore T.
Singleton, A. J.
Sivertsen, Peter M.
Smith, Allan.
Sparrell, Lester S.
Stockard, Lester N.
Strachan, Georg H.
Sullivan, Arthur J.
Swanson, R. V.
Thavenot, C. V.
Weber, A. R.

*Askimer Vikingson
vinner med 1 opp
og 2 i mente.*

A-S ASKIM GUMMIVAREFABRIK

A/S. C. Tennant Sons & Co.

A
S SÆTRE KJEKSFABRIK, OSLO

O. BRAAE-JOHANNESSEN
Skipamegler

Oslo

Hva remmer og tøy . . .

Ja, her gjelder det å kjøre hva
remmer og tøy kan holde ! Godt
han har Viking vifterem . . .
den holder!

VIKING

R E M F A B R I K
O S L O

Alt som blir fremstilt av Gressvåg
egen sykkel- og sportsartikkel-
fabrikk er merket med «den
flygende G» som garanti for
kvalitet. Spør etter «G»-merket
når De trenger sportsartikler!

SIMONSEN & ASTRUP

Skiparederi

FR. NANSENS PLEASS 9, OSLO

SHIPPING — ASSURANCE
FLY

Forleng golfsesongen

Regelmessige seilinger i vinterhalvåret til:

California
Canarie-øyene
Portugal
Spania
Maroco
Middelhavet
Egypten
India
Persien

SIGURD HERLOFSON & Co. A/S

Passasjeragenter:

WINGE & CO's REISEBUREAU

A/s TØNSBERG BRYGGERI's OSLOAGENTUR

FRIDTJOF NANSENS PL. 6
SENTRALBORD 41 70 28

Det beste som fremstilles i

safter

syltetøyer

marmelade

hermetisk frukt etc.

OLSEN & UGELSTAD
SKIPSREDERI
OSLO

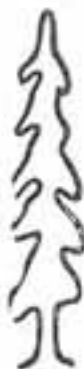
Jeg selger ikke golfstøt, spiller dårlig golf. Skulle imidlertid noen av medlemmene ønske første-klasses vincher, sukkerpill, pumper, automatiske takkelysapparater etc., kan de bare henvende seg til Piraten.

P. SCOTT · HANSEN A. S.

TLF. 42 21 28 — PRINSENGATE 21, V. OSLO — (TLGR. ADR. «PIRATE OSLO»)

ALBERT COLLETT

SKOGEIENDOMMER I NAMDALEN

Bangdalsbruket

SAGBRUK OG HØVLERI

Salsbruket

TRESLIPERI

Hovedkontor: Bangsund

R. S. PLATOU A/S

SHIPBROKERS
RÅDHUSGT. 23 - OSLO

TELEGRAMS: „RESPLATO“ - „CHARTPLATO“

THE BOE CODES

TELEPHONES: 42 06 60 (8 LINES)

LONGINES

armbåndsurene med sine 33 m/m verker har ved observatoriene i Neuchatel, Genf og Teddington (England) oppnådd resultater som aldri er blitt nådd av andre verk i denne eller i mindre diametere.

Longines har presisjonsrekorden i kategorien armbåndsur. Denne ble satt ved observatoriet i Neuchatel i 1945.

ENESTE UR MED 10 GRANDS PRIX

ARVID BERGVALL [^]/₅

Skibsmegler og
Assuranseforretning

○

Solplassen 1
Oslo

FEARNLEY & EGER

OSLO

REGULÆRE SEILINGER:

Østnorge til Brest, Nantes,
La Pallice, Bordeaux, Nordspanske
byer og retur.

Vestsverige og svenske Østersjøhavner
til Nantes og Nordspanske byer.

FERN LINE:

U. S. Atlantic til Lisboa, Nordafrika,
Vestitalia, Levanten, Svartehavet
og retur.

U. S. Atlantic til Østen og retur.

U. S. Gulf til Østen.

New York til Vestafrika og retur

TELEGR. ADR.: FEARNRED — TLF.: 42 69 00

B. Holter-Sørensen

SKIPSREDERI

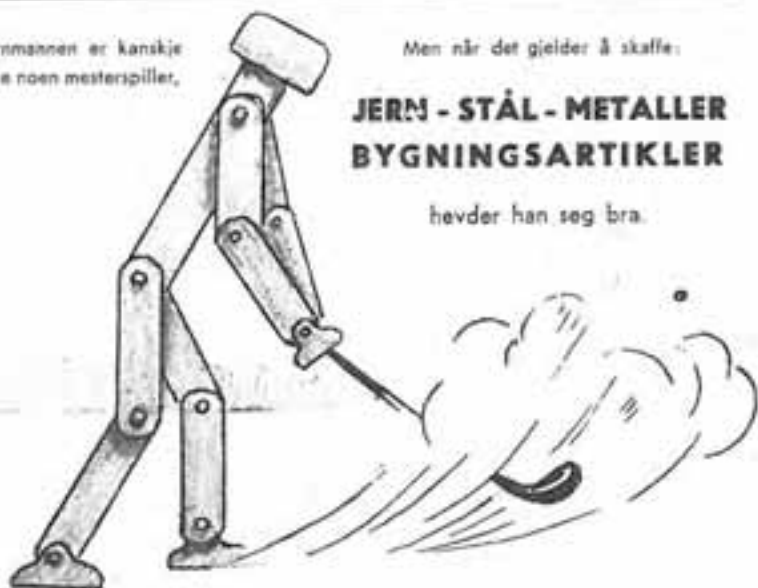
OSLO

Jernmannen er kanskje
ikke noen mesterspiller,

Men når det gjelder å skaffe:

**JERN - STÅL - METALLER
BYGNINGSARTIKLER**

hevder han seg bra.

P. Schreiner sen & Co. A/s, Oslo

Hjalmar Bjarge
SKIBSMEGLER

KIRKEGATEN 14-16-18 - OSLO - TLF: 429930

N. A. EIE

ETABLERT 1883

INGENIØRFIRMA OG
MASKINFORRETNING

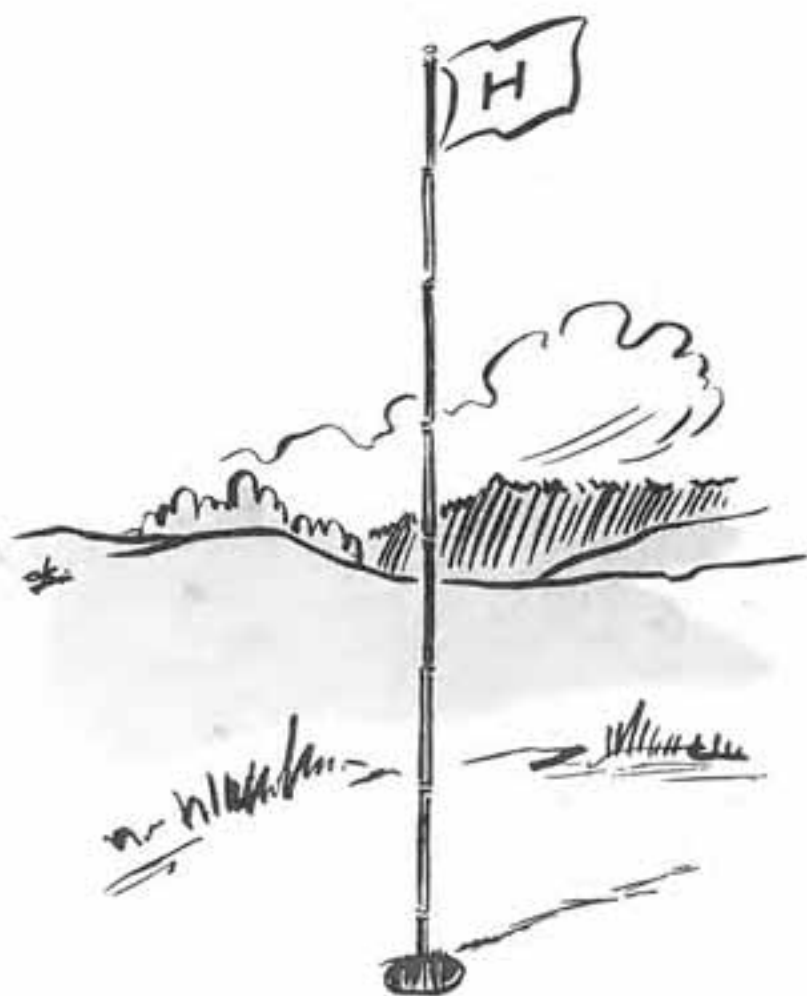

*Golfskoene må
være norske og
selvfølgelig fra*

Peter Andersen
Skoteiforr, A/S.
Kongensgt. 14.

*Førsteklasses
håndarbeide
og materialer
garanteres.*

Linjefart — Tankfart — Trampfart
— og golf

Leif Høegh & Co. A/s.

Skipsrederi

Roald Amundsensgt. 6. — OSLO

SHIPPING SERVICES ^{A/S}

Henning Astrup

Fridtjof Nansens plass 4, OSLO - Telegr.adr.: «SHIPSERV»
Telf. 42 73 25, 41 66 00, Privat 46 11 32

☆ SKIPSREPARASJONER

Bethlehem Steel Company, Shipbuilding Division
U.S.A.

Nederlandsche Dok En Scheepsbouw Maatschappij v.o.f.
Amsterdam-Holland

☆ SKIPS-MASKINERI

Koninklijke Machinefabriek Gebr. Stork & Co.
Hengelo-Holland

☆ RADAR

The British Thomson-Houston Company, Ltd.
Boghy-England

☆ ALUMINIUM LIVBÅTER

Aluminiumbåter A.S.
Kristiansund N.

☆ GULV- OG DEKKBELEGG

Semtex Limited
(A Dunlop Company)
England

GOLFUTSTYR

FØRER JEG IKKE, MEN

ALT TIL BYGGET

GUSTAF ASPELIN

OSLO

LORENTZEN & CO.

SKIPSMEGLERE

OSLO

TELEFON 415616 (6 LINJER)

REDERIER:

Lorentzens Rederi Co.

Telegr.adr.: Fratres

Lorentzens Skibs A/S.

Telegr.adr.: Oilfratres — Redfratres.

Belships Co. Ltd. Skibs A/S.

Telegr.adr.: Chrissmith.

for **HIGH VELOCITY**
GOLF *play*
Silver King
H.V.

Didrik Ifulvossen

Christiania Seildugsfabrik

OSLO

Spinnerier og veverier for lin, hamp og jute

Han gir Dem den beste

bensin som fremstilles
i dag (Han interesse-
rer seg nemlig ikke
for de 18 hull — og
slett ikke for det 19de!
Det er bilen han
tenker på)

A/S Østlandske PETROLEUMSCOMPAGNI
AS VESTLANDSKE Petroleumsecompagni

THV. MOESTUE & Co ^A/s

SKEDSMOGATEN 25 - OSLO

GRUNNLAGT 1857

Grafisk Industri

RADAR BY RAYTHEON

Whether in the rough
or rough weather —
RAYTHEON RADAR

A-S N O R S K E T E L E K T R O N
Bananmodneriet, Filipstadvegen 1 B, Oslo, Telefon 42 51 47

DIPL. ING.

KAARE BACKER

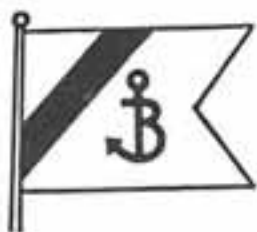
ING. & ENTREPRENØRFØRRETNING

CENTRALB. 332773

Magasin du Nord^{as}
O S L O

Lloyd's agenter.

SIG. BERGESEN D. Y. & CO.

REDERE OG SKIPSMEGLERE

OSLO OG STAVANGER